

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI



SLOVO OTCE TOMÁŠE

Čas prázdnin a dovolených utekl jako voda a je tu opět nový školní rok.

NA „OHŇOVÝ OSTROV“ ZA NONNIM
Řeč bude o nejpřekládanějším islandském spisovateli P. Jónu Svenssonovi.



1. 9. 2013 / Č. 85

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

autoři dalších příspěvků

Jana Duchanová (JaD)

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 190 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 teologie těla Jana Pavla II.
5 svatí v měsíci srpnu
8 Světové dny mládeže 2013 v Rio de Janeiro
11 slova papeže Františka k mládeži
12 k evropské iniciativě Jeden z nás
13 jak mi František vrátil mládí
16 jak přečíst Bibli za dva roky
17 diář otce Tomáše
18 na „Ohňový ostrov“ za Nonnim
23 pomoc postiženým povodněmi
24 strážci diamantů
25 svatá Kateřina
25 naši světci
26 zlatomlýnské detektivové
28 výlet do Osové Bitýšky
29 do Bučovic v meruňkovém
31 modlitba za dar víry
32 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 17. listopadu 2013!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 30,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

čas prázdnin a dovolených utekl jako voda a je tu opět nový školní rok. Kromě toho také vrcholí a končí Rok víry zahájený papežem Benediktem XVI. a Rok eucharistie, kterým jsme se připravovali na jubileum příchodu sv. Cyrila a Metoděje k nám na Moravu. Neznamená to, že bychom dál neměli prohlubovat svou víru. To je záležitost celého života. Víra je dar, který máme v nádobě hliněné, je třeba o ni pečovat. A je dobře, když jej prožíváme s ostatními. Již na začátku Bible Bůh říká: „Není dobře, když je člověk sám.“ Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že život s druhými ve společenství je pro člověka velkým obohacením. Proto jsem se rozhodl po delší době uspořádat farní den, který by opět napomohl ke stmelení farnosti, na který vás chci všechny pozvat. Hostem bude P. Jan Balík ze Sekce pro mládež ČBK, který bude sloužit mši sv. Po společném obědě (po řízcích od Marečků) v kulturním domě bude mít přednášku na téma: Ochutnávka z teologie těla - Jak vybudovat stabilní rodinu, ve které nalézají její členové naplnění? Nástin toho, o co jde, najdete v článku Teologie těla Jana Pavla II. Byl bych rád, aby se nás co nejmíň sešlo a mohli spolu prožít pěkný den.

Koncem července bylo celosvětové setkání mládeže s papežem Františkem v Brazílii, kterého se zúčastnilo přes 3 mil. mladých lidí z celého světa. Mohli jsme vidět z obrazovek televize Noe nadšení mladých lidí a slyšet jejich svědectví, co to pro ně znamená, když jsou spolu, když se spolu modlí před eucharistií a slaví mši svatou. Papež František vyzýval mladé lidi, aby vyšli ven z kostelů, aby šli naproti hledajícím a nejen otevřeli dveře kostelů. Abychom

to dokázali, sami musíme nejdříve jako farnost držet pospolu, znát se, zdravit se. Po lidské a duchovní stránce usilovat o dokonalost. Jinak náš život druhé nepřítáhne, ale naopak.

V srpnu jsem byl na duchovním cvičení s biskupem Pavlem Posádem na téma: Eucharistie - pramen života. Uvědomil jsem si, jak podceňujeme a zapomínáme na tuto důležitou



pravdu, že středem, srdcem farnosti je Kristus v eucharistii. Jak málo se vystavujeme jeho působení při adoraci. Ježíš proměňuje lidská srdce, on druhé přitahuje k sobě. Chtěl bych vám také přiblížit, postupně krátkými komentáři při nedělních mších svatých, co se vlastně při mši svaté děje.

V blanenském děkanství, kde jsem také jako kaplan působil, se v tomto Roce víry kněží rozhodli, že jednou za měsíc budou střídát kostely či kaple, kde se bude konat adorace za obec. Tato myšlenka se mi zalíbila a chtěl bych ji také uskutečnit ve svých farnostech s tím, že čtvrtční večerní adorace v Třešti zůstane.

otec Tomáš

TEOLOGIE TĚLA JANA PAVLA II.

Co je to „teologie těla“?

Teologie těla je často používaný název souboru 129 katechezí blahoslaveného Jana Pavla II., které přednesl při pravidelných středečních promluvách během audienci od září 1979 do listopadu 1984. Poslední italské vydání těchto katechezí (vyšlo v roce 2009) se přiklonilo k názvu, který více vystihuje jejich obsah i přání samotného Svatého otce: Lidská láska v Božím plánu s podtitulem Vykoupení těla a sakramentalita (svátostná povaha) manželství.

Teologie těla byl nejrozsáhlejší učitelský projekt Jana Pavla II. Téma krásy a důstojnosti lidského těla a jeho významu v povolání k manželství či panenství mu zvláště leželo na srdci. Vracel se k němu vícekrát i v pozdější době, například v dokumentech *Familiaris consortio* (o manželství a rodině), v *Listu rodinám*, *Mulieris dignitatem* (o důstojnosti a povolání ženy) a v *Listu ženám*.

Žádný jiný papež v dějinách církve se do takové hloubky a tak rozsáhle nevěnoval tématu manželské lásky, sexuality a teologického významu celibátu a panenství.

O čem pojednává teologie těla?

V teologii těla Svatý otec nejprve na základě rozjímání nad úryvky z knihy Genesis o stvoření člověka postupně odkrývá Boží plán s člověkem - jeho povolání k lásce. Poté se věnuje Kristovým slovům z Horského kázání (srov. Mt 5,27n), aby nám dal hlouběji pochopit, co znamená „vykoupení lidského srdce“ pro náš život. Následně před námi otevírá perspektivu vzkříšení těla (srov. Mk 12,24n) a s tím související eschatologický význam křesťanského panenství „pro Boží království“ (Mt 19,12). Velký oddíl svých katechezí věnuje svátostné povaze manželství. Poslední cyklus promluv završuje tématem odpovědného

rodičovství. Zde v jistém smyslu shrnuje vše, co biblické poselství říká o lidském těle, jeho „řeči“, krása a „liturgickém“ smyslu manželské sexuality.

V čem je teologie těla jedinečná?

Teologie těla přináší strhující pohled na vztah viditelného, hmotného světa a světa neviditelného, duchovního. Uprostřed, jako „obojživelník“ obývající obě tyto reality, se nachází člověk: jednota duše a těla. Díky tomu se lidské tělo stává branou k duchovnímu světu. Tělo je jako ikona - okno do nebe.

Bůh, našim očím neviditelný, stvořil člověka ke svému obrazu a podobě. Lidské tělo proto získává v perspektivě víry mimořádnou důstojnost: je v nejšířím slova smyslu „svátostí“ - viditelným znamením neviditelných Božích věcí. Skrze tělo tak můžeme spatřit odlesk Božích tajemství - Boha jako společenství Lásky a Života. Tělo je „teo-logie“: řeč o Bohu.

Naše stvoření k Božímu obrazu má ještě jiný důsledek: tělo muže a ženy „hovoří“ svým jazykem o našem povolání. Naše tělo nás nenechává na pochybách: byli jsme stvořeni „pro druhého“. Každý z nás je povolán k lásce, k osobnímu sebe-darování. A jednou na věčnosti tento dar sebe sama dosáhne svého vrcholu. Byli jsme totiž stvořeni „pro Druhého“ - pro Boha. To je smysl a cíl našeho života.

A v tom je poselství teologie těla Jana Pavla II. tak úchvatné: skrze to, co nám připadá tak „obyčejné“ a „důvěrně známé“ (totiž naše tělo), poznáváme zrakem očištěným díky Božímu zjevení to, co naše chápání nekonečně přesahuje: Boží tajemství a jeho láskyplný plán s každým člověkem.

*převzato z internetu
od Paulínky*

SVATÍ V MĚSÍCI SRPNU

Víte – já nemám rád srpen! Jako školák a student jsem měl neblahé vědomí, že půlka prázdnin je pryč a ta druhá půlka uběhne neuvěřitelně rychle, ale i potom, a rovněž nyní, mám k tomuto měsíci odtažitý vztah. Je to proto, že se v něm výrazně zkracuje doba denního světla! Ono zkracování vlastně nastává už od letního slunovratu, 21. 6., ale to je tak nepatrné, že to ani nepozorujeme. Do 15. července to ještě jde, ale „po žních“ se to začne výrazně zkracovat, natož pak v srpnu! Tehdy se mě zmocňuje taková nevyrovňovatelná, tklivá nostalgie a jistě to pociťuje více lidí, jak o tom svědčí pranostiky: Vavřínek – první podziměk (10. 8.), nebo sv. Bartoloměj krátí odpoledne (24. 8.) a snad ještě jiná úsloví mluví o nastávajícím podzimu, i když jeho první den je až 23. září. Avšak i tento měsíc – jako ty ostatní – má ve svém kalendáři jména významných světců. Když člověk pohlédne na ty slavnosti, svátky a památky pod světlem té duchovní krásy, zmizí ta zmíněná srpnová chmura. Nebudu je uvádět všechny, na to by nestačil tenký sešit Věžníku, ale jen ty, kteří jsou vzpomínáni v liturgii.

15. srpna – všem vévodí Panna Maria, vzatá do Boží slávy s oslaveným tělem, povýšena nad anděly, vzor církve, Matka vykoupeného lidstva, ochránkyně, přímělkyně a Prostřednice všech milostí.

1. srpna sv. Alfonsa z Liguori, biskupa a učitele církve. Pro církev má největší význam v tom, že upustil od přemrštěné přísnosti v křesťanské nauce a morálce a zastával stanovisko vzájemného porozumění dle Kristova milosrdenství. Je zakladatelem kongregace Nejsvětějšího Vykupitele – redemptoristů.

2. srpna sv. Eusebia z Vercelli, biskupa. Hájil Kristovo Božství proti bludu ariánů, kteří ho neuznávali. Zároveň se slaví tzv. Porciunkule, památka kostela Panny Marie, Královny andělů v Assisi, který nechal na Boží výzvu sv. František

opravit. Tato památka se slaví vždy 2. 8. ve všech františkánských kostelích s formulářem Panny Marie, Královny andělů.

4. srpna sv. Jana Marie Vianeye, faráře arského. Kněz nevelkého intelektálního nadání, ale vroucí zbožnosti. Skrze eucharistickou úctu a svátost smíření proměnil dříve krajně zanedbanou farnost ve středisko duchovního života. Povzbuzuje nás k tomu, abychom ve svém duchovním poslání nikdy neochabovali.

5. srpna Posvěcení římské baziliky Panny Marie. Dle tradice byla P. Maria dotázána, na kterém místě by chtěla postavit kostel. V srpnu se jeden z římských kopců do rána pokryl sněhem. Tato mariánská svatyně je ze všech největší, konala se v ní vzorná liturgie a v ní byly uznány slovan-ské knihy sv. Cyrila a Metoděje papežem Hadriánem II. za platné.

6. srpna svátek Proměnění Páně. Na posvátné hoře, kde se Kristus zjevil třem svým apoštolům ve slávě, byl postaven chrám. Toto datum je pravděpodobně dnem jeho posvěcení. R. 1978 v tento den zemřel papež Pavel VI. Jeho časný život byl proměněn ve věčný!

7. srpna sv. Sixta II., papeže a jeho druhů, mučedníků. Za císaře Valeriána byli státi mečem papež Sixtus II. a jeho 7 jáhnů. Za tři dny potom byl strašlivě umučen arcijáhen Vavřínek.

8. srpna sv. Dominika, kněze. Horlivý hlasatel Božího slova ve 13. století. Na pokyn papeže Inocence III. měl přimět albígenské kathyry k jednotě s katolickou církví. Založil k tomu řád kazatelů – dominikánů, kteří životem v chudobě hlásali návrat k životu dle evangelia. Zatímco před tím bylo proti albígenským vysláno vojsko, sv. Dominik k nim přišel s křížem a knihou evangelia v ruce. Je příkladem vroucí lásky k Bohu a neohrožené víry.

9. srpna svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evro-

py. Vlastním jménem Edita Steinová. Pocházela z polské Vratislavi ze židovské rodiny. Při studiu filosofie byla přivedena k Boží pravdě a 1. 1. 1922 katolicky pokřtěna. V roce 1933 se v Kolíně n.R. stala karmelitkou a ke křestnímu jménu Terezie přijala Benedikta od Kříže. Za pronásledování Židů v Německu odešla do kláštera v Holandsku. Po obsazení této země fašisty byla vypátrána, v roce 1942 odvezena do Osvětimi a tam spolu se svou sestrou usmrcena v plynové komoře a zpopelněna. Papež Jan Pavel II. ji r. 1998 prohlásil za svatou a rok nato za spolupatronku Evropy.

10. srpna – sv. Vavřince, jáhna a mučedníka. Byl arcijáhнем papeže Sixta II. Když byl

rozrušeno, že vydal Vavřince na mučení: byl upálen na roštu.

11. srpna – sv. Kláry, panny. Pocházela z Assisi. Přišla za sv. Františkem a jeho bratry a vstoupila do jejich řádu. Brzy ji následovala její sestra a několik dalších panen a s nimi založila ženskou větev františkánů, zvanou podle ní klarisky. Ty povolala do Prahy sv. Anežka Česká, která si s Klárou dopisovala.

12. srpna - sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice. Po 9 letech šťastného manželství a výchově 4 dětí založila spolu se sv. Františkem Saleským kongregaci sester Navštívení Panny Marie, která se věnovala službě chudým a nemocným.

13. srpna - sv. Ponciána, papeže a sv. Hippolyta, kněze mučedníků. Za císaře Maxmiliána (235) byli posláni na práci v dolech na Sardinii. Po krátké době tam zemřeli vyčerpáním.

14. srpna – sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka. Tento františkán působil horlivě v Polsku a pak také několik let jako misionář v Japonsku. Po návratu do vlasti byl za 2. světové války zatčen německými okupanty a odvezen do koncentračního tábora v Osvětimi, kde nabídl svůj život za k smrti odsouzeného spoluvězně, otce rodiny.

16. srpna - sv. Štěpána Uherského. Byl prvním maďarským králem, který přijal křesťanství, uvedl církve do své vlasti a vzorně o ni pečoval. V zemi zrušil otroctví. Za jeho vlády pobýval v Uhersku sv. Vojtěch, který ho snad birmoval.

19. srpna - sv. Jana Eudese, kněze. Byl členem řádu oratoriánů. Působil jako pastýř venkovského lidu. Protože si byl vědom, že se tato služba neobejde bez dobrých kněží, založil kongregaci eudistů, věnující se vedení seminářů a lidovým misím. + 1680, za svatého prohlášen 1925.

20. srpna - sv. Bernarda, opata a učitele církve. Narodil se r. 1090 ve Fontaines u Dijonu ve Francii. Roku 1111 vstoupil do cisterciáckého kláštera v Citeaux, později založil nový klášter v Clairvaux a stal se jeho opatem. Muž vroucí, rozjímavé zbožnosti, zanechal po sobě mnoho spisů o duchovním životě. Svému bývalému žáku, papeži Evženu III., věnoval pětisvazkové dílo O povinnostech papeže. Vystoupil proti vzdoropapeži Anakletu II. a ústy i písemně bojoval proti bludařům. Z pověření papeže vybízel ke II. křížové výpravě, která se však pro nesvornost a hrabivost



tento a jeho 7 jáhnů zabiti, přikázal římský prefekt Vavřincovi, aby mu vydal církevní majetek, který spravoval pro charitativní činnost. On mu však přivedl nuzáky a žebráky a řekl: „*Tak to jsou naše poklady, vezmi si je a starej se o ně!*“ To prefekta tak

jejích členů neuskutečnila. Byl velký ctitel Panny Marie.

21. srpna - sv. Pia X., papeže (vl. jm. Giuseppe Sarto). Narodil se v severoitalské Riese jako syn chudých zemědělců. Papežem zvolen r. 1903. Vyhlásil velkou církevní reformu: hudby, breviáře a misálu, církevního práva, římské kurie a vyučování katechismu, rázně zakročil proti nesprávným naukám modernismu. Stanovil, že děti mohou přistupovat ke sv. přijímání, jakmile rozlišují svátostný chléb od obyčejného a ne - jako tomu bylo dříve - až od 12 let. Vybízal k častému přijímání svátostí a k aktivní účasti věřících při slavení liturgie. Jeho programovým heslem bylo: „*Všechno obnovit v Kristu!*“ + 20. 8. 1914.

22. srpna - Panny Marie, Královny. Památka nám připomíná, že Syn Boží svou Matku při Nanebevzetí také korunoval a že ona není vládkyně, ale Královna **Matka**, kterýžto úkol jí svěřil na kříži. Proto se k ní můžeme se všim utíkat.

23. srpna - sv. Růženy z Limy, panny. Narodila se jako dcera španělských přistěhovalců. Na křtu dostala jméno Isabela, ale pro její krásu a půvab jí říkali Rosa (růže). Vstoupila do III. řádu dominikánů, žila přísně kajícím až mystickým životem, své utrpení obětovala za práva krajanů - indiánů a na usmíření za to, co jim učinili Španělé jako dobyvatelé. + 24. 8. 1617 v Limě a je patronkou jižní Ameriky.

24. srpna - svátek sv. Bartoloměje, apoštola. Pocházel z Kány Galilejské a byl přiveden apoštolem Filipem ke Kristu jako Natanael. Jméno Bartoloměj se překládá jako „syn Tholemaiovů“. Pán Ježíš ho označil jako „pravého Izraelitu, v němž není lsti“. Kéž by se i nám této vlastnosti dostalo! Podle Eusebia hlásal evangelium v Indii a Armenii, kde vytrpěl mučednickou smrt: byla mu sedřena kůže. V naší zemi je mu zasvěceno mnoho kostelů a kaplí.

25. srpna - sv. Ludvíka. Francouzský král, vládnoucí ve 13. stol., měl 11 dětí. Nejen v osobním a rodinném životě, ale i jako panovník jednal dle křesťanských zásad: dbal práva spravedlnosti, ujímal se chudých a nemocných, dokonce jim stavěl špitály. Jako terciář františkánů spolupracoval s církví. Urovnával spory bez válek. Na druhé křížové výpravě, které se zúčastnil, se nakazil morem a zemřel v Tunisu v severní Africe.

27. srpna - sv. Moniky. Narodila se v pol. 4.st.v severní Africe v Numidii v městě Tagaste v křesťanské rodině. Provdala se za pohana Patricia a měla s ním dva syny a dceru. Svou mírností a trpělivostí docílila, že její muž aspoň krátce před smrtí přijal křest. Za svého syna Augustina se modlila po 30 let, neboť ačkoli muž vzdělaný, vynikající v řečnictví a ctižádostivý, stále nenacházel cestu ke křesťanství. Byla vyslyšena víc, než čekala: Augustin se nejen obrátil a stal se biskupem a učitelem církve. Monika je vzorem vytrvalé modlitby.

28. srpna - sv. Augustina, nar. 354 v Tagaste v Numidii (dnešní Souk Ahras v severovýchodním Alžírsku). Vynikal neobyčejným nadáním a hloubkou ducha. V mládí však očekával světlo od různých filosofických směrů a podléhal nespoutané smyslnosti. V Miláně, kde působil jako učitel řečnictví, se seznámil s vynikajícím arcibiskupem sv. Ambrožem, na jehož kázání chodil. Od něho také přijal křest r. 387. Další vliv na jeho obrácení měla četba Písma - Pavlových listů, které našel na stole v zahradě, a samozřejmě i úpěnlivé modlitby jeho matky. Po návratu do Tagaste se svými přáteli založil řeholní společenství, pak přišel do Hippo, kde se stal knězem a později biskupem. Se svými kněžími žil ve společném domě a sestavil řeholi, kterou přijali i některé další řády, mezi nimi i premonstráti, do jejichž komunity patřím i já. Zanechal po sobě mnoho duchovních spisů, je největším teologem a křesťanským filozofem starověku, z jehož díla čerpá církev dodnes.

29. srpna - Umučení sv. Jana Křtitele. Předchůdce Páně, ohlašovatel jeho příchodu a činnosti, udělovatel křtu na odpuštění hříchů, vyzývatel k pokání. Pána Ježíše předešel i ve smrti - rovněž mučednické. Obětoval život za zachování Božího zákona v oblasti manželství.

A tak v srpnu, měsíci na sklonku léta a směřujícím k podzimu, po němž přijde zima, hledíme na zástup svatých, kteří byli silní především svou **vírou**. Ubývá přirozeného denního světla, ale my se můžeme vystavit **světlu nadpřirozenému a hrát se v jeho teple**. A ti, na které v srpnu vzpomínáme, nám to usnadní svou přímlovou.

*P. Jaroslav
Svatý Kopeček*



SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V RIO DE JANEIRU

Tradici Světových dnů mládeže založil papež Jan Pavel II. v roce 1986. Od té doby se slaví každý rok v sobotu před Květnou nedělí. Mladí se setkávají, nejčastěji se svými biskupy, a papež jim k tomuto dni zaslá své poselství. Přibližně jednou za tři roky se pak mládež celého světa setkává s papežem na tzv. Světových dnech mládeže. Letos se tak stalo v brazilském Rio de Janeiru. Setkání se zúčastnila i Marie Štrejbarová z Třeště a Jan Čermák z Lovětína. Oba jsme poprosili o několik postřehů.

Maruško, proč jsi do Ria jela?

Na světové setkání mládeže s papežem Františkem jsem jela z mnoha důvodů. K těm hlavním patřilo např. vidět papeže Františka na vlastní

oči ☺, duchovní zážitek a povzbuzení, poznat nové přátele, ale také zjistit, že na světě je spousta mladých lidí, kteří sdílí stejnou víru jako já. U nás je bohužel mládež v kostele ve velké menšině.

Setkání pro české poutníky zajišťovala a připravovala Sekce pro mládež při České biskupské konferenci.

Vy jste byli v Brazílii už o týden dříve než papež. Jak jste ten týden trávili?

Tento tzv. misijní týden prožila česká skupina v brazilském městě Barra do Pirai, kde jsme byli ubytovaní v rodinách. V tomto asi stotisícovém městě jsme byli rozděleni do čtyř farností, kde byl pro nás připraven bohatý program. Jednalo se o poznání brazilské kultury, ochutnávání míst-

ního jídla, sblížení se s hostitelskou rodinou, ale především chvíle prožitě společnou modlitbou a slavením mše svaté. Pomohlo nám to se lépe připravit na samotné setkání s papežem Františkem.

V médiích se zde objevily informace, že v Brazílii probíhaly různé protesty, i proti tomu setkání, že je příliš nákladné apod. Narušilo to nějak váš program?

Protesty se opravdu konaly, ale nebyly proti setkání mládeže s papežem, nýbrž proti ekonomice. Brazílie je země velmi křesťanská. Asi 85% obyvatel jsou křesťané a papeže tam mají velmi rádi, váží si ho.

Naš program to nenarušilo. Že se konaly nějaké protesty, jsme se dozvěděli až přes internet. Setkání nákladné určitě bylo, ale zase je třeba říct, že poutníci v Brazílii spoustu peněz utratili, např. za jídlo, suvenýry, pohledy atd.

Na režijní náklady setkání jsme samozřejmě taky přispívali.

Jak bylo to hlavní setkání zajištěno organizačně? Přece jen tolik milionu lidí pohromadě...

Hlavní setkání mládeže s papežem Františkem se konalo přímo v Riu de Janeiro, kam jsme se po misijním týdnu přesunuli. Zde jsme byli ubytováni ve školách již na svých karimatkách a spacácích. K našim přesunům po Riu jsme využívali městskou hromadnou dopravu. Dostali jsme kartičku, na kterou jsme mohli za jeden den využít osm jízd. Další kartičku jsme dostali na stravování, která byla nabyta na 135 reálů (1 reál = asi 10,- Kč), z toho jsme si pak platili v místních restauracích obědy a večeře.

S papežem jste se všichni setkali několikrát na slavné pláži Copacabana. Jak ta setkání probíhala?

Radostně ☺. Papež byl vždy bouřlivě vítán, když celou pláž projížděl a zdravil nás ze svého automobilu. Někdy to trvalo i hodinu. Na pláži jsme i jednu noc spali. Po sobotní vigílii (večerní společná modlitba) jsme zůstali na pláži, protože další den dopoledne jsme s papežem slavili závěrečnou mši svatou.

Mše svaté jsou sice na celém světě stejné, ale jejich prožívání je různé. Jak to bylo v Brazílii?

Prožívání brazilské mše svaté se od té české opravdu liší. Více zpívají a tančí, objímají se, tleskají při písničkách, ale i po přečtení úryvku z Bible. V brazilském kostele těžko budete hledat varhany, jak jsme tomu zvyklí u nás. Při zpěvu je doprovází bubny, keyboardové piano, kytary a jiné hudební nástroje. Brazilská mše svatá je oproti české mši radostnější, živější i hlasitější ☺.

Co Tě nejvíc zaujalo?

Určitě to, jak nás přijali na našem misijním týdnu v Barra do Pirai. I když některé rodiny byly chudší, neměli jsme ničeho nedostatek. Starali se o nás jako o vlastní a nabídli nám svá otevřená srdce, která překypovala láskou, něhou, dobrotou a velkou radostí, že právě oni nás můžou pohostit.

Dále mě oslovilo to, že při slavení sobotní vigílie s papežem Františkem, která se konala na pláži Copacabana, se dokázal rozjásaný třímilionový dav ztišit a společně se modlit.

Oslovily mě a stále oslovují všechny promluvy, které měl papež František při své návštěvě v Brazílii. V českém překladu jsou k nalezení na internetových stránkách www.radiovaticana.cz.

Najde se i něco, co Tě zklamalo?

Nevím, jestli přímo zklamalo, ale působilo to na mě smutně. Když projížděl papež František mezi námi, tak si troufám říci, že 90% lidí se na něj dívalo přes foťák, mobil, tablet, či jiný přístroj, na který se dá zaznamenávat. Chci tím říci, že místo aby se soustředili na papeže, mávali mu a vítali ho,

Statistické údaje

- celkový počet účastníků - přes 3,5 milionů
- účastníků z ČR - 151
- mladé doprovázelo celkem 644 biskupů a 7 814 kněží
- podle brazilského ministerstva turistiky účastníci utratili dohromady 1,8 miliard reálů

Užitečné odkazy

- www.tvnoe.cz – krátké reportáže a všechny přenosy ze setkání ve videoarchivu
- www.radiovaticana.cz – zprávy a překlad všech promluv papeže

tak se více soustředili na to, aby měli co nejlepší záběr. Já osobně jsem se tomu vyhnula, protože např. na internetu se nachází spousta fotek, na kterých je papež František krásně vyobrazen. Sice nejsem jejich majitelem, zato mám v srdci uschovanou živou vzpomínku, jak papež projíždí přímo okolo mě a já ho s úsměvem, radostí a máváním vítám.



Byl jsi akreditovaný jako oficiální fotograf za ČR. Co to pro Tebe znamenalo?

Ano, byli jsme tam celkem čtyři českí oficiální fotografové. Znamenalo to pro mě, že jsem se mohl zapojit do přípravného týmu, protože dokumentace je důležitá. Jako na každé akci, tak i zde bylo výhodou pro fotografy, že se dostanou na místa s dobrým vý-



Odjela jsi domů hned po skončení setkání, nebo jsi ještě zůstala v Brazílii?

Naše skupina zůstala ještě v Brazílii. S ostatními českými poutníky jsme navštívili největší brazilské poutní místo Aparecida. Další den jsme pak měli na programu horu Corcovado se sochou vzkríšeného Krista – známou dominantu Rio de Janeiro.

Na konci takového setkání mládeže papež obvykle vyhlásuje, kde se bude konat to příští.

Ano, bylo tomu tak. Příští světové setkání mládeže by mělo být v polském Krakově v roce 2016. Protože je to pro nás velmi blízko, doufám, že se budu moct zúčastnit :-).

Honzo, proč jsi do Ria jel? Jakou jsi měl motivaci?

O Riu jsem uvažoval již na podobném setkání v Madridu před dvěma lety, když jsme si ve skupince řekli: „Jedeme do Ria!“ Tehdy to ale bylo jen takové plácnutí, ze kterého se postupem času stala realita. Mou motivací bylo poznat i tamní kulturu a cestovat, což se naplnilo nad očekávání, protože jsme před setkáním byli na pár dní u vodopádů v Argentině a Paraguay.

hledem, což byl zážitek nejen pro mě, ale i pro ostatní, co se potom dívají na fotky :-). Byl jsem tak třeba až těsně u pódia, kde se odehrával hlavní program.

Pokud bys měl vyzdvihnout jeden bod programu, co by to bylo a proč?

Určitě to je sobotní vigilie se Svatým otcem. Součástí programu byla scénka mladých, kteří během pár minut za doprovodu hudby postavili na hlavním pódiu obrovský dřevěný kostel, což bylo až neuvěřitelné, jak rychle to zvládli.

Čím Tě to celé obohatilo? Jaký má takové setkání podle Tebe smysl?

Celé setkání jsem bral jako pouť a obětoval jsem ji na jeden účel. Setkávat se s jinými mladými věřícími z různých kultur je důležité, protože nás to vzájemně obohacuje o zkušenosti, navazujeme přátelství a poznáváme nové věci. Brazilci jsou hodně přátelští a dávají to hodně najevo např. objímáním, držením se za ruce při mši... když to porovnáme s námi, tak jsme mnohem uzavřenější. Smysl setkání vidím v tom, že je v mladých lidech naděje, že něco v životě změní, že budou víru šířit dál, že ji předají svým dětem.

Když se teď řekne setkání mládeže v Riu, co si vybavíš?

Jak jsem již řekl, setkání mládeže s papežem v Riu de Janeiru byla jedna velká pouť. Každý tam musel upustit od svého domácího pohodlí a něco pro to obětovat. Po pár dnech si každý uvědomí, že mu k životu stačí jen pár věcí. Když jich má někdo hodně, tak je třeba ani neunese a něco v tom smyslu se mi málem stalo.

Před odjezdem jsme totiž dostali informační mail, ať si s sebou nabalíme hodně teplého oblečení, že bude zima. Batoh jsem měl tedy dost těžký, ale to nebylo všechno. Od rodin jsme dostávali různé dárky, třeba fotbalový dres, plážové sandály, cukrovinky. Od organizátorů batohy poutníka s knížkami a v průběhu pobytu přibyl nějaký ten suvenýr. Přišel poslední den a všechny věci musely jít se mnou, protože jsem odjížděl hned po nedělní mši. Z pláže jsme nikam nechvátali a vyrazili jsme asi hodinu po skončení mše. Letadlo nám letělo až večer, tak jsme si mysleli, že se mezitím davy lidí

rozpusť a budeme mít volné metro. To se ovšem nestalo a u metra stála dál asi kilometr dlouhá fronta lidí. No nic, řekli jsme si, je to pouť, tak musíme jít, a vyrazili jsme pěšky na další zastávku metra i se všemi věcmi na zádech. Po pár stovkách metrů, kdy jsme byli asi hodinu na cestě a každou chvíli jsme zastavovali na odpočinek, jsme si začali uvědomovat, že každý gram navíc je teď přítěží, ale brali jsme to sportovně a chtěli jsme to zvládnout... přeci si nebudeme brát pohodlné taxi, když jsme na pouťi :-). Vybavovali jsme si, že je lepší mít poklad v nebi, než ten, který máme právě na zádech. Nakonec jsme došli na zastávku autobusu, který nás pomalu ale jistě odvezl na centrální autobusové nádraží, odkud jsme odjeli na letiště :-).

Ludmila Koukalová

foto: Jan Čermák, Marie Štrejbarová

Slava papeže Františka k mládeži v Brazílii 25. 7. 2013

Chtěl bych vám říci, co od Světových dní mládeže očekávám. Očekávám, že budeme hluční, chci, aby lidé v diecézích vyšli ven, chci církev v ulicích. Přeji si, abychom se bránili všemu tomu, co je světské a pohodlné, abychom se střežili uzavřenosti do sebe – do svých farností, internátních škol a institucí. Ty všechny musí ze sebe vyjít, protože jinak se změní v nevládní organizaci, a tou církev nemůže být...

Myslím, že civilizace v této chvíli přešla ke kultu boha peněz. Stojíme před filosofií i praxí, vylučující dva body života, které jsou příslibem. Přirovnal bych to ke druhu skryté eutanázie – nepouštíme ke slovu a k činu staré lidi. Mladým lidem se děje totéž – nezažili důstojnost práce, protože práci nemají. Tato civilizace tedy vylučuje staré a mladé lidi. Mladí lidé musí vyjít a bojovat za hodnoty, zatímco starší lidé musí mluvit – musí učit a předávat moudrost národů. Nesmí se vzdát tohoto předávání národních dějin, spravedlnosti a paměti. Mladí lidé se nesmí stavět vůči starým do opozice, ale mají jim naslouchat. Vězte, že v tomto okamžiku jste vy, mladí, spolu se starými lidmi odsouzeni k těmž osudu – vyloučení. Nedopusťte, aby toto vyloučení nastalo!

Víra v Ježíše Krista není žert, je to něco mnohem vážnějšího. Je to skandalon. Kříž nadále budí pohoršení, avšak cesta kříže a Kristova Vtělení je jediná jistá. Nedělejte, prosím, z víry koktejl. Můžete si udělat koktejl z pomeranče, jablka nebo banánu, ale nikoliv z víry. Víra je úplná a nelze ji rozpustit. Je to víra v Ježíše. Je to víra v božího Syna, který se stal člověkem, miloval mne a zemřel pro mne.

Co tedy máme dělat? Být hluční a vyrušovat. Pečovat o mladé i staré lidi, aby neředili víru. Číst blahoslavenství a 25. kapitolu Matoušova evangelia o posledním soudu. To je váš akční program – blahoslavenství a 25. kapitola z Matouše.

Mnohokrát děkuji. Kéž vám Bůh žehná. A modlete se za mne!

Převzato z Radia Vaticana

K EVROPSKÉ INICIATIVĚ JEDEN Z NÁS - ONE OF US

V členských zemích Evropské unie v současnosti probíhá evropská občanská iniciativa Jeden z nás (One of us), která směřuje k tomu, aby v rámci Evropské unie byla přijata zákonná opatření zaměřená na ochranu lidského embrya. Hlavním a bezprostředním cílem je zákaz pokusů spojených s ničením lidských zárodků. Institut evropské občanské iniciativy je zakotven v Lisabonské smlouvě jako nástroj participativní demokracie a přispívá se mu značný význam při ovlivňování směru, kterým se má ubírat tvorba evropských právních předpisů.

Podmínky pro uskutečňování iniciativy v České republice stanoví zákon 191/2012 Sb. o Evropské občanské iniciativě.

Evropskou občanskou iniciativu Jeden z nás podporuje řada významných osobností, včetně papeže Františka. Je vhodné připomenout, že v sídle Evropského parlamentu v Bruselu se 21. 3. 2013 za účasti poslanců EU uskutečnilo modlitební setkání, v jehož rámci bylo jednáno také o biologickém statusu lidského embrya. Snahy o prosazení účinnější ochrany lidských embryí mají být podpořeny získáním jednoho milionu podpisů občanů zemí EU pod petici odmítající používání finančních prostředků EU na aktivity spojené s ničením lidských zárodků.

Nyní se ovšem až příliš přiblížil termín, do kterého má smysl podpisy shromažďovat. Veškeré petiční archy musí být Evropské komisi předány nejpozději do 1. 11. 2013 a zatím bylo ve 27 státech EU získáno zhruba 700.000 podpisů. V České republice by přitom podle předpokladu mělo petici podpořit celkem 16.500 občanů, v současnosti však je tento požadavek bohužel naplněn pouze z jedné pětiny.

Navykli jsme si, že peticím nejrůznějšího druhu u nás probíhá mnoho a že ne všechny z nich jsou smysluplné. Je ovšem potřeba mít na

mysli, že evropská občanská iniciativa je zcela nový institut a že se na něj klade zvláštní důraz v rámci spoluúčasti občanů na tvorbě zákonů. Úspěch



petice nepovede k zákazu potratů a naopak přímým důsledkem případného neúspěchu nebude automatické přijetí nové propotratové legislativy. Stupeň podpory iniciativy Jeden z nás však pro politiky bude signálem, nakolik je právo na život pro voliče důležité a nakolik se na ně musí ohlížet i v budoucnu.

Evropskou občanskou iniciativu Jeden z nás podporuje také Česká biskupská konference: Srov. <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/cbk-podporuje-evropskou-iniciativu-jeden-z-nas/>

Podrobnější informace lze nalézt na internetových stránkách www.oneofus.eu. Zprávy o stavu podpory iniciativy budou postupně zveřejňovány na webových stránkách www.biskupstvi.cz.

Pro uživatele internetu je nejpohodlnější a nespolehlivější cestou k podpoře evropské občanské iniciativy Jeden z nás podepsání petice na internetu. Příslušná stránka se před námi otevře po kliknutí na hypertextový odkaz: <https://ec.europa.eu/citizens-initiative/ECI-2012-000005/public/index.do?lang=cs>

zpracoval
prof. ThLic. MUDr. Květoslav Šípr, CS.
tajemník Rady pro bioetiku ČBK

JAK MI FRANTIŠEK VRÁTIL MLÁDÍ

„Co říkáte, pane faráři, na volbu našeho papeže?“

„Mám velikou radost.“

„Musím Vám říci, a mám už nějaký roky, že když se na toho člověka podívám, tak se mi vyrojí tolik vzpomínek na moje klukovská léta, že se tomu až divím. Mně to tak připadá, že toho člověka odněkud znám. Zdá se mi, že jsem se s ním někdy setkal, jestli jsem mu třeba neministroval. Tolik kněží se u nás vystříдалo. V každém z nich se František tak nějak v mém mládí objevuje. Některý měl podobné kázání. A zase další, co se přesně takhle smál. A jeden páter ten měl přesně stejnou tašku jako on. To jsme si my, kluci, považovali za čest, když jsme mu ji mohli nosit. Přesně takovou, co s ní vstupoval do letadla v Buenos Aires. Moc věcí se mi vyrojí v hlavě, když se on objeví někde v novinách. Prostě, ten člověk mi vždycky vrátí vzpomínku na moje klukovská léta a někdy mě zase zavede do světa, kde tak nějak toužím být.“

„Heleďte, a co kdybyste třeba právě o tomhle takhle něco napsal? Myslím nějaký článkuček do našeho Věžníku. Jsou prázdniny, dovolené a já mám málo materiálu. Podívejte, všechno, o čem si tady povídáme, můžete klidně hodit na papír. Co říkáte? Paní – ať něco manžel napíše! Syn píše, nám píše taky, ale toho máte na dovolené. No tak, co by táta nemohl za syna udělat záskok? Tak něco napište a paní, vy na něj dohlédněte...“

Bylo to v úterý. Určitě to bylo v úterý 12.3. Sedíme večer u Slávka Antonů a běží televize. Podívejte, z komína už jde kouř! Třeba někoho zvolí... Kdepak, to si počkáme. Benedikta se volilo snadno, ten byl ve Vatikánu doma. Takhle volba bude obtížnější a delší. Rozumujeme. Reportérka tichým hlasem vysvětluje okolnosti, za jakých se volí v Římě ve Vatikánu papež. Když kardinálové v Římě volí papeže, nikdo jim nesmí do toho mluvit, jsou uzamčeni v Sixtinské kapli a

zvědavému světu pomocí kouře jenom ohlašují, jak volba dopadla: černý kouř – volba nedopadla nijak, kardinálové se nedohodli. Kouř bílý, máme papeže – Habemus Papam! volají římští Italové a vlastně celý svět – máme papeže. A máme? Není nic vidět, kouř je takový nijaký, nemůže přiznat barvu... při tom se čas vleče a já přemítám, jaký papež bude. Vzpomínky proudí hlavou a nutí k přemítání. Kolik papežů jsem vlastně zažil? Byla jich hezká řádka a odhaduji, že za pár let budou všichni prohlášeni za svaté:

Pius XII. – krásná aristokratická tvář. Rovná, asi vznešená chůze, která nechá za sebou táhnout třímetrovou vlečku. Ta vlečka... Já jako malý klouček jsem ji na něm tolik obdivoval! Tu krásnou vlečku. Byla vám třímetrová, skutečně třímetrová. Já to okoukal z jednoho obrázku, co mi půjčila maminka. Já vám tehdá bych byl tak rád papežem - již kvůli té vlečce! V jedné ruce fotografii, druhou rukou u krku přidržoval deku a v zrcadle jsem kontroloval, jestli se mu podobám. Kdepak, nepodobal jsem se mu. Škoda, tolik jsem si to přál. Ruka, která žehná... A ten orlí nos, jak ten se mi líbil, po vlečce se mi nos líbil nejvíce. Nic z toho jsem neměl. Ani ostře řezanou tvář. Byla krásná. Kolik urážek a ponižování musela tato tvář jemného a duchovně krásného člověka aristokratického chování snést od lidských zrůd a šašků jako byli Mussolini, Hitler, Stalin či ostatní další, kteří se vnutili na trůny a potom s nich spadli...

Jan XXIII. Když už jsem byl o mnoho větší, řekl nám pan katecheta, že toto jméno si přisvojil jeden voják ve středověku. Člověk zcela nehodný, světský, který dělal duchovnímu stavu ostudu. On vlastně papežem ani nebyl. Právě proto si uvedené jméno 28.10.1958 opět zvolil muž s dobrotivým úsměvem. Angelo Roncalli. Ač pokročilého věku, v dějinách církve znamenal nesmírně mnoho. Tento vlídný muž, krásný duchem

a srdečným vystupováním, se dokázal přiblížit i k velkým potentátům politiky a tím prolomoval ledy studené války, které také jeho přičiněním začaly pomalu tát.

Po jeho smrti konkláve zvolilo kardinála Montiniho, **Pavla VI.** Velká postava novodobých církevních dějin. Papež cestovatel, vůdčí osobnost II. vatikánského koncilu, usmiřovatel znesvářených stran. Po tisíci letech byla sejmuta hrozivá oboustranná klatba mezi pravoslavnou a římskokatolickou církví, kterou na sebe v minulosti vzájemně uvalili. Vzpomínám, jak na jedné již barevné fotce jsem viděl papeže, jak se objímá s pravoslavným patriarchou Athenagorasem. Byl to pohled na tu dobu dosud nevídaný a krásný...

Jan Pavel I. To bylo zděšení, když volba a pohřeb tohoto papeže se odehrály v jednom měsíci! Natolik obdivoval své předchůdce v papežském úřadu, že se rozhodl pro jména obou. Jan i

je potřebné k vedení Církve. Funkci odevzdal. Ani si mnozí neuvědomují, jak veliký a hrdinský čin je mnohdy odejít v pravou chvíli.

Vteřiny minuly, ale obrazovka televize pořád ukazuje na komín ze Sixtinské kaple. Čeká se, kdy se kouř konečně vybarví. Kdyby tak člověk věděl, co se děje za tlustými zdmi Sixtinské kaple, kde kardinálové volí papeže. Zástupy lidí dole nevidí, že probíhá další kolo volby. Uvnitř kaple při čtení jmen hlasovacích lístků je nápadně často slyšet jméno Jorge Maria Bergoglio. Bude to asi Španěl, nebo Ital, nebo to může být někdo z daleka, z druhého konce světa, to by bylo něco!! Teď právě počet hlasitě jmenovaného Bergoglio překročil dvě třetiny z celkového počtu, takže Bergoglio je zvolen! A kouř bude bílý! Kardinál ale pro pořádek čte dále, až vyčerpá veškerý počet jmen. Mezi čteními, tam v posledních řadách shromážděných kardinálů, se ke skromně sedícímu kar-



Pius XII.
1939-1963



Jan XXIII.
1958-1963



Pavel VI.
1963-1978



Jan Pavel I.
1978-1978



Jan Pavel II.
1978-2005



Benedikt XVI.
2005-2013

Pavel. Nádherný, věčně se usmívající člověk, velmi dobrý spisovatel. Vybaví se mi jeho knížka vtipných dopisů, které adresoval velkým postavám světových dějin. Odmítl papežskou trojitou korunu, tiáru, nenechal se nosit na nosítkách a zrušil další obřadnosti, které odpovídaly spíše středověkému způsobu myšlení.

Jan Pavel II. Tohoto polského velikána už vlastně známe všichni: Všestranná osobnost, spisovatel, básník, herec, velký sportovec, ctitel Matky Boží a také ten, který se úspěšně pokusil demontovat komunistický blok.

Benedikt XVI. je současník. Říkáme mu emeritní papež. Veliký teolog a charakterní člověk. Dovedl rozpoznat na sobě úbytek sil, což

dinálu Bergoliovovi naklání jeho přítel a šeptá mu do ucha: „Až budeš papežem, nezapomeň na chudé.“ Jména dočtena a kardinál Bergoglio je nucen vplout do ceremoniálních procedur, které mnohdy papeže tolik svazovaly a svazují. *Bůh Vám tu volbu odpustí*, říká svým volitelům s humorem jemu vlastním. Kolikrát se ještě s takovými hláškami v budoucnu setkáme! V oddělené místnosti jsou předloženy tři velikosti papežské róby. Papežskou mozetu ale Bergoglio odmítá, proslýchá se, že opět zašprýmuje a řekne: „*Monsignore, dejte to pryč, karneval skončil.*“ Odmítá i speciálně ručně ušitou obuv z červené kůže. (O ní by se dala povědět zase jedna historka, ale to až jindy.) A nyní je veden představit se na balkon galerie městu Římu a vlastně celému světu. Na balkoně se objeví vyhublá tvář v purpurovém, nene, to papež není, ten

musí být v bílém, ale ten volá latinsky, že je zvolen papežem Jorge Maria Bergolio, který si dal jako své papežské jméno František. Kolikátý? Je první toho jména, takže bez čísla. A který? Františku je přece více. Dohadují se novináři ve studiích. Zřejmě Xaverský, protože papež je jezuita, říká ve studiu arcibiskup Graubner, ale mylí se. Ne, dozvídáme se později. František z Assisi je jeho vzorem. Dal zřejmě na radu svého přítele, aby volil chudého Františka. A už vchází podsaditá postava k parapetu balkonu s dlouhým klidným pohledem. Vždyť takovou tvář jsem někdy už viděl! Co se za tu chvíli v mém životě vyrojilo podobných tváří, podobných chování jako on. A dlouhý, předlouhý mírný pohled... Desetiny vteřiny se vlečou jako minuty a on se jenom dívá... míří k mikrofonu a znovu se dlouze, velice dlouze dívá, s mírným úsměvem, do davu na náměstí ...

Takové postarší kněze jsem často vídal, když jsem byl ministrantský kluk a tak se s nimi setkával. Jak přijížděli dle potřeby do jihlavské farnosti vypomáhat. Někteří přijížděli, málem že přímo, z kriminálu do Jihlavy, aby byli lépe na očích. Někteří, tak řečeno odvedle, z malých vesniček, kam byli režimem odklizeni a také odkládáni. Čím větší díra, říkali jsme my, drzí kluci, tím učenější farář. Klidní, usměvaví, světa znalí pánové. Celá galerie krásných lidí... Vždy je provázel úsměv a šibalské mrknutí okem na nás, na ministranty, kteří se třeba ne a ne seřadit k bohoslužbě, když jsme se prali o lepší funkce. Otcové měli obyčejně tlusté brýle, tmavý oblek, někdy kolem krku kolárek (to je to kolečko, jak je v něm uvězněna hlava kněží), samozřejmě černé boty dosti staré ale pečlivě vyleštěné... Kolika takovým pánům v mém mládí jsem pomáhal obléci albu, podal nutné součásti kněžského oblečení až po ornát. Vždy něco jen tak prohodili a usmáli se, či jen tak ze šprýmu nás, vždy nezbedné ministranty, vytahali za ucho, nebo prohodili: *Kluci, vy jste naše zlato, aby z toho zlata něco bylo, musí se do něj tlouct...*

...Teď by měl vyslovit latinsky obvyklý liturgický pozdrav Pax vobiscum... Přes ampliony reproduktorů se ozve tichý a vyrovnaný hlas, který uslyší nejen ti dole, ale všechny domácnosti světa. Ozve se ale civilní italština. To poznám i já! Ještě nikdy žádný papež na začátku svého pontifikátu

nepronesl jen tak beze všeho: „*Bratři a sestry, buona sera (dobrý večer)! Tam zezdola burácí bouřlivý potlesk a ovace... Copak Italové, ti bouří a jásají pořád, ale proč zrovna teď? No jistě, ono to prosté buona sera - dobrý večer, které je tak nenuceně vysloveno, aby vystříдалo nádhernou latinou řečené Pax vobiscum, to probudilo a jakoby elektrizovalo celý dav. A potom následovala celá série naprosto normálních gest, úkonů a činů, o kterých do nynější doby diskutuje novinářský svět. Co už je knih, článků a recenzí, také diskuzí, že František se chová a píše normálně, že stoluje normálně s jinými. Spolu s ním vcházím opět a opět do svého mládí a znovu a znovu vidím před sebou řady takovýchto farářů, výpomocných kněží prošlých obyčejně mnoha vysokými školami, znalých několika jazyků, sečtělých všech možných knih, prošlých mnoha zeměmi, ale jak už bylo řečeno i mnoha kriminály. To všechno se mi vždy objeví, když se na obrazovkách televizorů, internetu a novin objeví tahle dopředu nachýlená postava postaršího muže, těžce chodícího a s obtížemi při dýchání, které mu způsobuje jedna chybějící plíce, ale nutícího se do rychlé chůze, vždy s klidným, vyrovnaným úsměvem. Františka z daleké Argentiny, o které víme tak málo a tím se nám zdá možná divoká, o které jenom víme, že se tam tančí tango, dobře hraje fotbal a jí obrovské bifteky.*

Tak... V hlavě by to bylo, jen to trochu srovnat a natukat do počítače. Takže, jaký bude nadpis? Přece jak jsme s panem farářem mluvili, že kdykoli si na Františka vzpomenu, že se mi vybaví moje mladá ministrantská léta a ti ohromní staří, věčně mladí velební pánové. Téměř stejní jako papež František, plní elánu a jemného humoru. Kde se to v nich bralo? A kde se to mládí bere ve Františkovi? Prostě a jednoduše: Takoví lidé jako On a Oni jsou ti, kteří nejen mně ale i ostatním lidem vrací životní elán a duchovní energii: Žijí z Boha. Žijí z toho, o čem mluví. A to dokáží předávat druhým. Pro mne osobně je tedy nadpis jasný: Papež František mi vrátil mládí.

Jan A. Zach

JAK PŘEČÍST BIBLI ZA DVA ROKY

Přemýšleli jste někdy o tom, že byste si chtěli přečíst celou Bibli a neměli jste zatím na to čas nebo dostatek odvahy? Můžete se nyní začíst společně s ostatními čtenáři Bible v brněnské diecézi. Na webových stránkách www.vezmiacti.cz připravuje Pastorační středisko brněnské diecéze rozpis četby celé Bible v rozmezí dvou let, a to ve dvou variantách:

1) rozpis četby na každý den – s volnými nedělemi a posledními dny v měsíci na doplnění nepřečteného;

2) souhrn četby na příslušný měsíc – s možností číst libovolně podle svých možností během daného měsíce.



Slavnostní zahájení společné četby Písma svatého je naplánováno na neděli 6. říj-

na 2013. Je možno číst libovolný překlad Písma (u ekumenického překladu jsou úvodní poznámky k příslušné knize, u Jeruzalémské bible jsou podrobnější poznámky a vysvětlivky).

Rozpis četby byl připraven na základě návodu pod názvem Světlem pro mé nohy je tvé slovo – Jak přečíst celou Bibli během jednoho roku pražského biblisty Angela Scarana S.S.L. Th.D. (s laskavým svolením Nakladatelství Paulínky). Nechme tedy promluvit jeho, jak vysvětluje v úvodu knihy:

„Jak přečíst celou Bibli během jednoho roku? (Pozn.: Brněnské biskupství to plánuje na dva roky). Proč vůbec chtít nějaký plán čtení Písma? Bibli lze samozřejmě číst různými způsoby – a ideální je ta metoda, která mě nejvíce obohacuje. Určit si k četbě pravidelný čas je dobré předsevzetí, zkušenost však ukazuje, že je velmi těžké nalézt způsob, jak přečíst celou Bibli a jak v tomto úmyslu vytrvat. Výhoda plánu spočívá právě v tom, že nás donutí k věrnosti a k vytrvalosti. Lépe řečeno – je to dobrá pomůcka, která může motivovat k soustavné četbě Písma dotáženě až do konce, k četbě Písma vedené nikoli náhodou a namátkou, ale podle určitých hledisek, umožňujících plastičtější a ucelenější pohled na biblické poselství. Tento plán usnadní přečíst celou Bibli za dva roky, a to včetně deuterokanonických knih. Plán četby jsem chtěl uspořádat s ohledem na tato hlediska: hledisko chronologické, exegetické a pastorační (...).

Starozákonní čtení střídá četba z Nového zákona, v jehož světle se díváme na Starý zákon. Tak např. Genesis střídá Evangelium podle sv. Marka, které tvoří jádro a počátek novozákonní zvěsti. Následuje list Židům, který nám očima Nového zákona přibližuje význam starozákonních liturgických pravidel – obsažených v Levitiku. Skutky apoštolů předkládají dějiny lidu novozákonního, navazující ovšem na dějiny lidu starozákonního. List Galatánům ukazují základ křesťanského života –

víru. Z ní pak mají plynout skutky, jak podtrhuje následující Deuteronomium.

Rozpis se snaží nabídnout rozmanitost, která by narušila dlouhé pasáže knih historických. A proto jsou starozákonní knihy prokládány novozákonními spisy, po částech se čtou knihy mudroslovné a žalmy, opět střídány novozákonními spisy a proroky. Bezprostředně za sebou jsou naopak uváděny listy napsané stejnému adresátovi, aby vynikla jejich obsahová podobnost.

Z praktických důvodů je každý sedmý den četby vyhrazen času na reflexi a rovněž na závěr každého měsíce je ponecháno několik dnů volna. Ať už k hlubšímu zamyšlení nad dosud přečteným anebo třeba k dohnání skluzu, který by jinak mohl odradit od dalšího čtení...

Jak říká ředitel Pastoračního střediska brněnské diecéze, P. Roman Kubín: „Můžeme tedy začít společně 7. října 2013 nebo se můžete připojit k programu Vezmi a čti celou Bibli vlastně kdykoli. V každém případě je účastník stále v tichém silném

spojení s dalšími čtenáři, a to dává každému vnitřní podporu a jistotu: Nejsem v tom sám. Můžeme se vzájemně podporovat vzájemnou vytrvalostí i modlitbou. I v případě, že se na nějaký čas zastavím na místě, dá se později k biblickým poutníkům opět přidat a podle vlastní libosti dohnat, co zameškám.

Ať už to bude jakkoli, určitě si mohu z četby Bible odnést moudrost a sílu pro každý den.

Stejně jako z vytrvalé účasti na eucharistickém tajemství vzrůstá život církve, tak smíme doufat v nový podnět pro duchovní život ze zvýšené úcty k Božímu slovu, které „trvá na věky“ (Dei Verbum, 26).“

Bibli je možné číst přímo z počítače nebo z vlastní Bible nebo tyto možnosti kombinovat. Úryvky lze také dostávat každý den na e-mail (registrace bude zveřejněna na webu biskupství www.biskupstvi.cz).

otec Tomáš

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

4.9. školení na biskupství

6.9. 09:00-17:00 celodenní adorace
v kostele sv. Kateřiny

6.9. 17:00 mše sv. na zahájení
školního roku a tábora

8.9. den otevřených dveří památek

9.-10.9. školení

14.9. Jitro hry v Kněžicích

15.9. 11:30 pouť v Lovětíně

Od 16.9. začátek výuky náboženství

17.9.-8.10. lázně

28.9. Slavnost sv. Václava

08:00 Třešť

10:00 Růžena

13.10. Třešť - modlitby mládeže v Třešti

20.10. Farní den

27.10. 08:00 mše sv. na poděkování
za letošní úrodu (dožinky)

1.11. Slavnost všech svatých

16:30 Růžena

18:00 Třešť

2.11. Památka všech věrných zemřelých

08:00 Třešť

10:00 Růžena

17:00 Kostelec

3.11. pobožnost za zemřelé na hřbitově

15:00 Třešť

7.11. rekolekce kněží jihlavského děkanátu

09:00 Třešť

8.11. návštěva dětí z mateřské a základní školy
v kostele sv. Martina

10.11. poutní mše sv.

10:00 kostel sv. Martina Třešť

18:00 kostel sv. Martina Třešť

16.11. Luka nad Jihlavou - děkanátní setkání
mládeže

NA „OHŇOVÝ OSTROV“ ZA NONNIM

Byl konec dubna letošního roku, ale na Islandu to moc jarně nevypadalo. Všude sníž, zledovatělé silnice, studený vítr. Ještě se nezelenala léčivá puklérka, islandský mech, jindy krásně barevný kráter Leirhnjúkur byl celý pod sněhem. Nebýt toho, že z něj na několika místech stoupají sirné výpary, připomínal by zasněžené kopce u nás na Vysočině. Ale i na Islandě to příroda vždycky zvládne, její řád je pevný a jasný. Mlha se i v tomto čase občas zvedla, občas prosvítl ostré



slunce a vykouzliklo netušené barvy a světlo téměř magické. I koncem dubna je tato země krásná. A krom toho i velice zdravá, protože zde nebudí žádné bakterie. Zapotíte-li se, není pot cítit, protože se na těle žádné bakterie nerozkládají.

Nechci se však s vámi podělit o turistické zážitky a atrakce ze sopečného ostrova, ležícího daleko od nás v severním Atlantiku, kde už milióny let, den co den, tryskají ze země gejzíry a občas začnou šlehat z hor plameny a tryskat láva. Řeč bude o nejpřekládanějším islandském spisovatelvi P. Jónu Svanssonovi. I když odešel z rodného ostrova ve svých dvanácti letech a během svého dlouhého života navštívil svoji vlast už jen dvakrát – roku 1894 a 1930 – je stále pro ostrovany cosi

jako národní hrdina, neoficiální vyslanec Islandu v cizině, který udělal pro jejich zemi tolik, jako málokdo jiný; proslavil totiž polozapomenutou severskou zemi svými knihami a pěti tisíci přednáškami na celém světě. Islandská prezidentka, jež loni vykonala státnickou návštěvu v Německu, si našla čas, aby na Svenssonův hrob v Kolíně nad Rýnem položila kytici z květů v barvách islandské vlajky, které s láskou natrhaly děti z Akureyri na horských úbočích. Zde se totiž před stopadesáti lety proháněl na svém koníku Granim malý Nonni, jak mu doma zdobně říkali (česky by se řeklo „Jeník“ nebo „Hončík“).

Jeho podivuhodné životní příběhy by naplnily stránky několikadílného románu, a proto byl často vybízen svými přáteli, aby je nevyprávěl jen jim, ale podělil se o ně písemně se širším okruhem vděčných posluchačů. Stalo se tak. Nikoho však asi nenapadlo, že obrovský zájem čtenářů si vynutí překlady do čtyřiceti jazyků, že příběhy Nonniho se budou číst i v japonštině, čínštině, afrikánštině, že bude zván na přednášky o Islandu téměř do všech světadílů a bude mít po světě i své fankluby (dodnes je nejaktivnější německý a japonský).

Proto, když mě letošního dubna cesta zavedla do Akureyri, města na severním Islandu, odložil jsem spěšně hned po příjezdu v hotelovém pokoji nezbytná zavazadla a dychtivě vyšel do ulic patnáctitisícového města, které se ovšem od dob Nonniho nesmírně rozrostlo – tenkrát před stopadesáti lety tu žilo 300 obyvatel. Avšak i patnáctitisícové město je – jako druhé po Reykjavíku – pro tuzemce velikým, když uvážíme, že celý islandský národ čítá 300 000 hlav.

Můj cíl byl jasný – jít v tomto městě po stopách Nonniho, hledat jeho zaváté stopy. Všudypřítomný prudký ledový vítr se do mě na chodníku tak hrozivě opřel, až jsem dostal strach, že skončím v Atlantiku, jež tu je stále nadosah.

Domorodce však kupodivu nechává klidnými. Potomci vikingských mořeplavců tu už 2000 let stojí pevně zaklíněni v domovské půdě. Stále se na sebe usmívají, i cizí lidé se na ulicích zastavují, prohodí spolu několik slov a jdou dál. Ani fičící vítr do zad nebo do tváře nezchladí jejich srdečnost. Měl jsem možnost sám ji poznat hned po několika minutách; už první auto, které mě předjelo, zastavilo a řidič, muž asi ve středních letech, se ochotně nabídl, že mě sveze, pokud mám namířeno stejným směrem jako on. To jsem měl – cílem byl Nonnahús, Nonniho dům, Svenssonovo muzeum. Během sedmi minut, co naše společná jízda trvala, mi stačil říct snad docela všechno o sobě a o Islandu, a když zastavil před muzeem, zalitoval jaká škoda, že musím vystoupit, když se chtěl zase na oplátku dozvědět co já, co Česká republika, co ekologie na naší matičce Zemi ... Ale pak optimisticky prohlásil: „Nevadí, pane, až přijedete na Island podruhé, uvidíme se určitě zase a pak budete mluvit vy.“ Zatroubil na rozloučenou, zařadil rychlost, ještě pokynul za volantem a za chvíli mi zmizel za horskou stěnou, vyběhající strmě z oceánu. Inu, jiný kraj, jiný mrav. Teď jsem však dojatý a ohromený stál před bronzovou sochou Jóna Svenssona „Nonniho“ v životní velikosti, v kněžském vycházkovém řádovém oděvu, s kolárkem, v klobouku, laskavě se na mě usmívajícím. Přesně s takovým úsměvem, jak ho znám z fotografií a literárních encyklopedií. Velký spisovatel stál přede mnou jako živý. Hleděli jsme dlouze na sebe a dal bych hlavu na to, že jsem slyšel: „Chlapče, to je dost, že jsi přišel, vždyť už tu na tebe přes padesát let čekám ...“ Však jsem spěchal hned s odpovědí: „Otče Svenssone, dřív to nešlo; po světové válce během těch uplynulých čtyřiceti let u nás, však víte, to bylo úplně zazděné a posledních dvacet roků byly zase jiné starosti. Ale celou tu dobu jsem na vás myslel a moc se na vás těšil. Věděl jsem, že jednou sem za vámi přijedu. Jen jsem měl strach, abych to stihnul. Vy máte, otče, tu výhodu, na rozdíl ode mě, že jste nesmrtelný.“ Nonni se usmál: „Tak tu nestůj v tom větru jak solný sloup, ještě nastydeň. Pojď dál.“ Pár metrů za Svenssonovými zády se ve svahu totiž tyčil v jeho knihách tolikrát zmínovaný dřevěný dům, v němž Nonni prožil poslední čtyři šťastné roky strávené se svými rodiči a sourozenci na Islandě ... Tak zde se tedy to mnohé odehrávalo! Zíral jsem na skromný černobílý

dům a nemohl od něj odtrhnout oči. Ani vítr jsem nevnímal. V době, kdy malý Nonni žil, zde bylo centrum města; dnes je to už jeho okraj. Zalistujete-li v anglickém bedekru, můžete si přečíst: „*Na adrese Adalstraeti 54 najdete černý dřevěný dům s bílými okenními rámy, Nonnahús s Muzeem Jóna Svenssona, katolického kněze a autora knih o chlapci jménem Nonni. Jónovy příběhy jsou založeny na zkušenostech z jeho dětství a dospívání na severním Islandě. Nonni zde žil až do svých dvanácti let a po tatínkově smrti se přestěhoval do Dánska, kde konvertoval ke katolicismu, potom se přestěhoval do Francie a později do Rakouska ... V domě zdobí stěny ilustrace jeho příběhů a je zde mnoho překladů jeho knih. Dům pochází z roku 1850 a je jednou z nejstarších budov v městě a dosud vybaven původním nábytkem ... Pověšněte si zejména nízkých stropů a nízkých dveří, které pomáhaly udržet v místnostech teplo. A ještě jedna zajímavost - v době, kdy zde Nonni žil, fjord zasahoval až 14 metrů od vchodu do domu ...*“

Udělal jsem pak už jen několik kroků a držel v ruce kliku, pomalu ji stiskl a otevřel dveře. S úctou smíšenou se zvědavostí jsem vešel dovnitř. Než však za sebou zavřu dveře, dovolím si malou odbočku.

Kdo byl Jón Svensson? Takže - narodil se roku 1857 na usedlosti Mödruvelliru vzdálené asi 10 km od Akureyri v luteránské rodině tajemníka krajského hejtmana. Rodiče měli kromě něho ještě sedm dalších dětí, z nichž jen pět se dožilo zletilosti – tři děti zemřely na záskrt na podzim v roce 1860. O pět let později se rodina přestěhovala do Akureyri. Bohužel šťastné Nonniho dětství bylo zkaleno předčasnou otcovou smrtí v roce 1869. Vdově s řadou nezaopatřených dětí nastaly krušné časy. O rok později jí bylo nabídnuto na podnět apoštolského delegáta na Islandě P. J. Baudoina, aby poslala svého nadaného syna, který se dosud volně proháněl na koni po islandských horách, na středoškolská studia do Francie; jeden francouzský šlechtic, milovník Islandu a filantrop, byl ochoten financovat studium. A tak se také stalo. Nonni se rozloučil se sourozenci a s matkou, kterou už potom nikdy neviděl. Loučení s ní a s Islandem a dobrodružnou cestu do Kodaně, odkud měl pokračovat dál do Francie, vypsál

ve své nejkrásnější knize Nonni. Bohužel ve stejné době, kdy dorazil do Dánska (Island byl v té době jeho součástí a Kodaň byla tak nejen hlavním městem dánského království, ale i jeho islandské provincie) vypukla německo (prusko)-francouzská válka a cesty do “země galského kohouta” byly uzavřeny. Rok tedy Nonni strávil v péči katolického biskupa v Kodani, navštěvoval církevní školu u sv. Knuda a tak se mu tam líbilo, že požádal o vstup do katolické církve. Kulturní šok a osudy prožité v sídelním městě (neviděl a nejedl dosud např. jižní ovoce, městskou architekturu, překvapením byla chůze po chodníku) vylíčil později v knihách *Město na břehu mořském*, *Člunem přes moře*, *Dobrodružství na ostrovech* a *Jak Nonni došel štěstí*. Studia na katolickém řádovém gymnaziu v Amiensu ukončil maturitou s výborným prospěchem roku 1878 a zde také v tomto roce vstoupil do jezuitského řádu. V roce 1873 za ním přijel rovněž studovat jeho mladší bratr Armand (Manni), po kterém se Nonnimu velmi stýskalo. A jak Svensson píše, „*tím moje štěstí bylo úplné.*“

Po studiích v Belgii, Holandsku a Anglii byl vysvěcen roku 1890 v Liverpoolu na kněze. Byl to historický okamžik – od dob reformace, tedy téměř po čtyřech stoletích byl prvním islandským katolickým knězem. Vrátil se do Dánska, kde dvacet let vyučoval na jezuitském gymnaziu v Ordrupu na předměstí Kodaně (francouzštinu, norštinu a kreslení). O prázdninách roku 1894 navštívil po téměř čtvrt století rodný Island, což popsal v knize *Na koni mezi ohni a ledy*. Celá cesta byla jednou velkou reminiscencí hořkosladkých vzpomínek na dětství zde strávené. V jeho vlasti se však od té doby mnoho změnilo; rodný dvorec Mödruvellir vyhořel a z příbuzných už na Islandu nikdo nežil; matka se vystěhovala i s dětmi roku 1876 do Kanady, kam již předtím odjela celá rodina z její strany.

Nonni vedle pedagogické práce vykonal několik misijních cest v cizině a také zveřejňoval své první literární práce (některé příhody z té doby zpracoval v knize *Nonni misionářem*. První kniha *Květy z Islandu* vyšla dánsky v Kodani roku 1906. V roce 1912 těžce onemocněl a byl s podlomeným zdravím pensionován. Žil střídavě v kněžských domech jezuitského řádu v Rakousku, Švýcarsku a posléze v Holandsku; všude se vedle výpomoci v duchovní správě nadále plně vě-

noval literatuře. Knihy inspirované vzpomínkami z dětství *Za slunných dní*, *Nonni a Manni*, *Vánoce na Skipalónu* byly napsány v těchto letech. Proslavily ho celosvětově a jako autor byl zván k návštěvám svých čtenářů. V letech 1935-1938 podnikl přednáškové turné po USA, Kanadě, Japonsku a napříč Evropou, kdy navštívil i Československo, konkrétně Prahu a Velehrad. Pan doktor Mádr, tehdy student řádového gymnasia v Praze – Bubenči, se se mnou podělil o vzpomínku na besedu s otcem Svenssonem, vyrovnaným, laskavým a nesmírně lidským Seveřanem, který však tehdy nezvládl před pražským publikem své emoce, když padl dotaz na jeho milovanou matku, kterou, jak řečeno, po odchodu z Islandu roku 1870 už nikdy více nespatriil (zemřela v Kanadě roku 1910). Vytryskly mu slzy a rychle opustil místnost. Když se za chvilku vrátil, byl to zase optimistický, mědroský, bodrý a laskavý Nonni z Islandu, přesně takový, jak si ho vždy čtenáři představovali. Jeho pracovitost byla příslovečná. Bývalý děkan pražské katolické teologické fakulty prof. L. Armbruster, působící jako misionář dlouhá léta v Japonsku, vzpomíná, jak P. Svensson byl pro spolubratry – jezuitu v Japonsku, kteří ještě na jeho návštěvu pamatovali – legendární postavou. Píše mj.: „*Traduje se, že byl jednou pozván, aby na břehu řeky Tamagawa se přišel podívat na měsíc v úplňku. Dívat se na první podzimní úplňk je v Japonsku rodinná slavnost. Přijemný vánek přicházející od moře rozehnal parno dne, pozvolna se setmělo a na obloze visel měsíc jako veliký žlutý lampión. Rozhovor utichl a všichni přítomní začali vychutnávat pocit sjednocení s přírodou, Bohem a lidmi. Všichni až na otce Svenssona. Jeho hlas ukončil večerní idylu, když se rázně zeptal: ‚Co máme teď vlastně dělat?‘ Typický Evropan, pomysleli si zdrceně Japonci; pořád musí něco dělat.*“

V roce 1943, když gestapo zlikvidovalo v Holandsku kněžský dům a zabavilo nemocnému Svenssonovi i rukopisy, se jej ujaly řádové sestry v Kolíně nad Rýnem a umístily ho v nemocnici. Zde 16. října 1944 při leteckém náletu zahynul. Umíraje v agónii na nemocničním lůžku byl přesvědčen, že pluje na širém moři a vrací se domů, na Island. Jeho poslední kniha *Nonniho cesta kolem světa* vyšla posmrtně roku 1949.

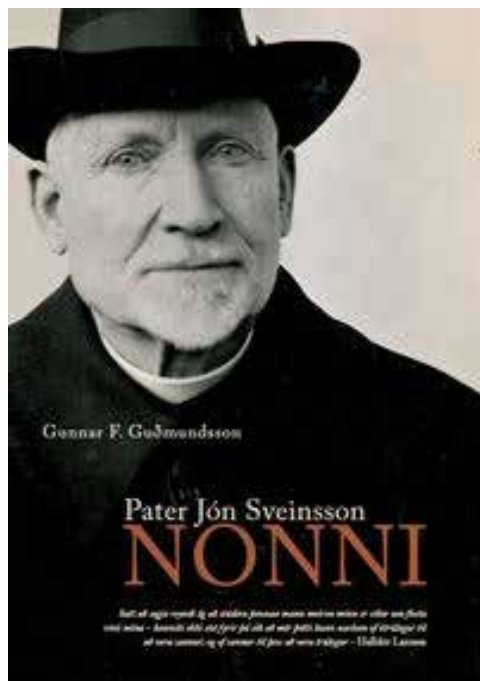
V muzeu v Akureyri mě přivítala milá, hovorná paní správčová, a hned mě vyzvala, abych se zapsal do návštěvní knihy. Byla překvapená, že jsem přijel z České republiky: „Už tu pracuju skoro dvacet let, ale nepamatují, že by sem kdy přišel nějaký Čech. A že sem lidi jezdí až z Afriky a Číny, nejvíc Němců a Japonců. Hodně pro Nonniho udělal německý televizní seriál o Nonnim a Mannim, který natočili v osmdesátých letech. Taky ho u vás dávali? Vždyť jste přece tam dole v Evropě sousedi.“ Byl jsem v rozpacích, co na to říct. Že by byla vina jen ta čtyřicet let trvající železná opona, která padla i za Svenssonovými knihami? Je přece obecně známo z dějin literatury, že knihy bez problémů žijí i tisíce let. I když Svenssonovy knihy u nás, na rozdíl od zemí z druhé strany pomyslné železné opony, nevycházely, je problém spíše jinde, v paměti národa a jeho čtenářů. A tak jsem paní správčové vyprávěl, že Svenssonovy příběhy o malém Nonnim a jeho mladším bratříčkovi Mannim mi z jeho knih před více než padesáti lety – to jsem ještě neuměl číst - v Třešti, pravidelně večer před spaním, předčítali rodiče. Tyhle knihy, opotřebované, rozdrbané, ohmatané stovkami rukou třeštských farníků, vydané v Československu před více než třiceti lety předtím, než z farní knihovny (kterou tehdy na přelomu padesátých a šedesátých let spravoval pan Karel Roháček) doputovaly až k nám domů. Teba zdůraznit, že tyto české překlady byly vůbec jedny z prvních překladů Svenssonova díla do cizího jazyka. Kromě českých pohádek byl tak Jón Svensson autor, který mi zprostředkoval první představy o světě a životě v něm. Paradoxně tedy v islandském rouše. Dodnes mi běhá mráz po zádech, když si vybavím například líčení o tom, jak když spisovatelé bylo jedenáct let, uslyšel, že lze hrou na flétnu vyvábít ryby z hlubokých mořských tůní. Vyjel si proto s bratrem Mannim do fjordu, ale uchvátil je mořský proud a hnal na širé moře. Jednomu je osm, druhému jedenáct let, ale s jakou odvahou se v temnotách chápou kormidla i vesel. Za mrazivé noci, kdy se dostali do stáda velryb a člun se začal pomalu potápět, si v zoufalství vzpomněli na matčino vyprávění o námořnících, kteří v nebezpečnosti života dávají Pánu Bohu slib pro případ, že budou zachráněni. Ale jaké? Vybavili si, že jim matka vyprávěla o svatém Františku Xaverském, jehož životopis měli doma, o jeho misijních ces-

tách do Indie a do Japonska a jakým mocným dojmem na ně jeho skutky působily. A jak Nonni Svensson píše, „na okamžik jsme sebrali své myšlenky a slíbili Bohu, že učiníme po příkladu svatého Františka Xaverského, jestliže nás vysvobodí z nebezpečí.“ Za chvíli je vylovila francouzská válečná loď a bratři na svůj slib skutečně nezapomněli ... Pozorujeme zbožnost těch dvou malých trosečníků a jejich důvěru v ochranu nebes – jak hluboko proniklo křesťanství do duší potomků někdejších pohanských pirátů!

Ať už vypráví Svensson o něžné ovečce Důfě, zaváté za jarního dne děsivým „storhrídem“ nebo o odvážném mladém pastevcí Jüllim, zmizelém v islandské vánici, o zápasu s dvěma ledními medvědy na Štědrý den, kdy se vydali navštívit své přátele v sousední farmě Skipalónu, o lovech na pstruhy, o setkání s psancem – vrahem daleko v horách, je jeho líčení vždycky poutavé, barvitě a vyznačuje z něho hluboký humanismus a lidskost. A to vše podávané očima islandského venkovana. Okouzleně jsem tehdy poslouchal, co mi otec nebo matka předčítali a v myslí a fantazii mi vyvstával úplný obraz vzdáleného ostrova, u nás v tehdejší Československu málo známého, s jeho divokými krajinami, s jeho oceánem v září půlnočního slunce, s jeho fjordy, horami, i s jeho tvrdou, ale tak uslechtilou prostotou tamějších mravů. „A tak jsem vlastně celý život uvažoval jako Islandan, aniž bych si to uvědomoval,“ řekl jsem paní správčové. „Zážitky z dětství jsou vždycky nejsilnější a Svensson byl znamenitým vychovatelem.“

Paní správčová byla zjevně dojatá; prý jsem už asi dvacátý člověk napříč všemi kontinenty, který jí to říká. Posledně loni návštěvník z Irska, asi prý pán v mých letech. Prohlíželi jsme si spolu vystavené exempláře Svenssonových překladů a vydání, co kde a kdy ve světě vyšly – naše české jsou opravdu unikátem, první překlad je už z roku 1920, poslední až po revoluci z roku 1994, vydaný nakladatelstvím Vyšehrad. K rekvizitáři Nonniho muzea patří i starý, dánský, téměř se rozpadající zeměpisný atlas; údajně ho používal malý Nonni, když v tomto domě snil o dalekých cestách a každodenně se večer celé tři roky snažně modlil, aby mu Bůh přání splnil (splnilo se vrchovatě); na paní moje vyprávění tak zapůsobilo, že mě poprosila, abych jí ukázal, kde zhruba ta moje Třešť leží, když až tam dokázal otec Svensson v ateistickém

totalitním Československu zavítat. Na mapě starého rakouského mocnářství z atlasu z roku 1864 sice Třešť uvedená není, ale Jihlava s malou tečkou ano. Zapíchl jsem prst těsně pod tuto tečku a paní správčová pozorně sledovala můj otisk. Když jsem odcházel, kladla mi na srdce: „Pozdravujte, pane, prosím všechny farníky z té Třeště, že jim přejeme z Akureyri jen to nejlepší. Když mají rádi Nonniho, musí to být hodní lidé.“ A tak pozdrav rád vyřizují; jen s tou znalostí „Nonniho“ díla to bude asi nic moc ...



Paní správčová mě ještě nasměrovala nahoru na kopec, na starý hřbitov s dochovaným hrobem Nonniho otce, jenž město Akureyri pečlivě opatruje, a kde je také nedaleká skála, již tvoří společnost dvě zakrslé břízy. Zde malý Nonni rád sedával a díval se na Eyjafjord. Odtud se 31. července 1870 rozloučil s Islandem. Jeho vlastní slova jsou na pamětní desce vložené do skály: „I sedl jsem si na kámen, který vyčníval z vonných bylin, a úplně jsem se oddal svým citům a myšlenkám.“

Bylo už kolem jedenácté hodiny večerní, když jsem se vracel do hotelového poko-

je, provázený ovšem kromě větru, který neustal, i sympatičtějším projevem přírody zde na polárním kruhu, totiž stálým denním světlem; Akureyri přijímalo dobrodiní blížícího se léta, kdy slunce čtyřiaadvacet hodin nezapadá. Netušil jsem však, že laskavý Nonni se se mnou, alespoň pro tento končící den, ve svém městě ještě nerozloučil.

Ve velkém knihkupectví na náměstí se totiž svítilo. Byla sobota a město zjevně nechtělo jít spát. Asi deset mladých lidí si tu u stolečku četlo nebo se nenuceně při šálku čaje bavilo. Pozdravil jsem „good evening“; islandsky to neumím. Přisedl jsem si k jednomu ze stolků, a když můj náhodný pohled padl na vystavenou objemnou knihu na nedalekém pultu, údivem jsem rozevřel oči – čtu na její obálce: Gunnar F. Guðmundsson: Pater Jón Sveinsson –Nonni.

Vyskočil jsem ze židle, popadl knihu a začal v ní zuřivě listovat; psána byla bohužel v islandštině, ovšem skvěle vybavená dokumentačním aparátem (výpisy z matrik, školní vysvědčení, ukázky rukopisů, dokumenty z jezuitských archivů míst, kde Svensson působil, mezi řadou fotografií byly i ty, které zvětčily P. Svenssona během jeho pobytu v Praze společně s jeho českým překladatelem a spolubratrem P. Janem Hrubým, SJ). Zaujat touto knihou vyšlou v Reykjavíku na sklonku roku 2012, patrně první vědecky fundovanou monografií o Jónu Sveinssonovi vůbec, jsem ani nevnímal, že k mému stolku přistoupil vlídný knihkupec (jiní než vlídní snad ani Islandčané být neumí) a tiše přede mě položil šálek čaje s tvarohovým zákuskem. Nevrlé jsem protestoval, že jsem si nic neobjednával – po bankovní krizi, která v nedávné době Island postihla, se upravily ceny pro našince velmi nepříznivě: například za sklenici pilsenského piva tu zaplatíte v přepočtu 500 korun českých. Vztah mé peněženky k nabízenému občerstvení by určitě nebyl laskavý. Vlídňný knihkupec mi však decentně vysvětlil, že čaj u něj dostane zdarma každý návštěvník po 19:00 hodině jako pozornost, neboť jak říkal, „na Islandě si vážíme vzdělaných lidí.“ „Ale co ten zákusek?“ ptám se. „Ten je speciálně pro vás. Vidím, že nejste z Islandu a váš zájem o otce Svenssona mě potěšil. Můj tatínek pracoval na radnici a pamatoval ho, když v třicátém roce navštívil Akureyri. Dali mu zde čestné občanství. To se tenkrát oslavovalo tisící výročí založení parlamentu na Islandu, víte?“

Mluvil pěkně, že prý psal knihy proto, aby posílil v lidech víru v dobro, protože nás často zahlcuje zlo a propadáme se do malomyslnosti. „A přesto,“ dodal knihkupec smutně, „ani otec Svensson nezabránil válce.“ Na můj tázavý pohled vysvětlil: „Největší čtenářskou obec měl tradičně v Německu a Japonsku, tam vycházely a vycházejí dodnes jeho knihy ve velkých nákladech, už před válkou tam měl své fankluby; jak je možné, že nakonec ti jeho čtenáři šli za falešnými vůdci a svůdci? Copak byly Nonniho ideály slučitelné s fašismem, nacismem, rasismem a všemi těmi odpornými – ismy?“ Velká a inteligentní otázka ...

Když jsem pak procházel hotelovou recepcí a přemýšlel, kdy asi vyjde anglický a německý překlad monografie o Svenssonovi, na kterých, jak mě ujistil knihkupec, se už pracuje, recepční, mladičká dívka, mě oslovila: „To jsem si oddechla,

když vás vidím. Jak jste odpoledne tak rychle vyběhl ven, nestačila jsem vám už říci, že je venku nebezpečný vítr. Začínala jsem mít o vás strach, že se tak dlouho nevracíte.“ Nevěděl jsem, co na to říct. Pokrčil jsem rameny, pomalu stoupal po schodišti a nevěřil svým smyslům: jsem sotva pár hodin na Islandu a během té krátké doby jsem se zde setkal s takovou vstřícností, laskavostí a vlídností, s jakou se v našich zeměpisných šířkách nesetkáte za celé měsíce. Dlouho jsem se převaloval na lůžku, okny sem i přes stažené žaluzie pronikalo zvenčí světlo vzdor tomu, že už půlnoc dávno prošla, přítomnost blízkého letiště se vzletávajícími a přistávajícími letadly nepříjemně evokovala nutnost návratu domů do Prahy. Co vy na to, otče Svenssone, bylo to zde takhle vždycky?

Doc. JUDr. PhDr. Jiří Bílý, CSc.

POMOC

POSTIŽENÝM POVODNĚMI

Na začátku června byly v naší republice opět povodně, proto jsem se rozhodl vyhlásit charitativní sbírku v našich kostelích s tím, že by byla pro konkrétní postižené. Vybralo se překvapivě celkem 80.500,- Kč. Do sbírky přispívali i lidé, kteří nepravidelně chodí do kostela. Zavolal jsem mému předchůdci, dnes českobudějovickému světitelmu biskupu Pavlu Posádovi, že máme zájem finančně pomoci konkrétní rodině. Ředitelka českobudějovické charity nám doporučila jednu maminku se dvěma malými dětmi v Protivíně, která patřila mezi nejvíce postižené povodněmi. Její dům stál bohužel v povodňové oblasti a tudíž je nepojistitelný a neprodejný. Když ho kupovala před 6 lety, tvrdili jí, že takové povodně, které byly v roce 2002, jsou výjimečné.



Tuto rodinu jsem osobně navštívil s panem Josefem Vrátillem a Jiřím Bílým, abychom se s dotyčnými seznámili a aby i oni věděli, kdo jim pomohl. Setkání bylo velmi příjemné a nechybělo ani pozvání do Třeště na výstavu betlémů. Obdarovaná rodina mi slíbila, že nám pošlou dvě fotky, jak se jim podařilo dům opravit. Byli jsme nemile překvapeni, že samotné město Protivín nemělo zájem o řešení situace postižených obyvatel a že pouze Charita České Budějovice a my jsme se podíleli na

zmírnění následků povodní v tomto městě.

Na závěr chci poděkovat jménem obdarovaných všem lidem dobré vůle, kteří byli ochotni finančně pomoci potřebným.

P. Tomáš Caha



STRÁŽCI DIAMANTŮ

Když někdo, jako je britská královna, slaví padesátiny, je to velká sláva, a tak jsme se i my, její věrná kolonie v Rhodésii, rozhodli, že jí pošleme dar. A to ne jen tak ledajaký: Čtyři hodně velké diamanty. Jenže nejenom královna by o diamanty měla zájem, zálsuk si na ně dělalo i londýnské podsvětí, a tak měl náš tým docela těžký úkol: dovézt diamanty do Londýna. Převoz do tábořiště proběhl bez problémů, ale tím cesta nekončila. Hned první večer, při rozdělování do družstev, nám neznámý Creepy truhlu ukradl. V táboře byli někteří vedoucí a tak bylo jasné, že to musel být někdo z nich. A vemte jed na to, že jsme nechtěli mít mezinárodní ostudu. Zloděje bylo třeba vypátrat, a to rychle. Po celý zbytek tábora jsme pak za hry dostávali „brilianty“, za které jsme si pak od vedoucích kupovali informace o zlodějovi, místě, kam truhlu ukrul, a taky kódu, kterým je truhla zabezpečena.

Zlodějem byl Petr (hlavní vedoucí), ale udělal to jen pro naše dobro, protože tím pořádně zmátl londýnské podsvětí, které by nám dokázalo zavařit mnohem víc.

Přestože se nám nevyhnuly problémy jako slepák nebo vyvrkнутý kotník, myslím, že se tábor moc povedl a už se těším na další!!!

Johča Zachová



SVATÁ KATEŘINA

Na jaře jsme pozvali děti opět do kostela, tentokrát do kostela sv. Kateřiny. Děti z mateřské školy navštívily kostel v pátek 26. dubna – před poutí ke sv. Kateřině, žáci prvních, druhých a třetích tříd v pátek 7. června. Program jsem pro ně připravila společně s kolegyní – zaměstnankyní CRSP Vysočina Janou Duchanovou, velký dík patří panu Vrátilovi, paní Koniřové, Katce Bambulové, Martě Mrázkové a Elišce Trendlové, kteří nám přišli pomoci.

Děti nejprve přivítal otec Tomáš, pak se dozvěděly něco málo o historii kostela, o tom, kdy a proč odbíjejí zvony, připomněly si, co všechno můžeme vidět v kostele a také si prohlédly oblečení, které má na sobě kněz a ministrant během mše svaté. Pak již pan farář přivítal vzácnou návštěvu – sv. Kateřinu, která nám povprávěla o svém životě. Pro děti byly dále připraveny úkoly na několika stanovištích. Dva úkoly měly děti ze školky i žáci ze školy společně, a sice skládání puzzle /fotografie kostela sv. Kateřiny/ a ošetřování nemocného, kterého si zahrál pan farář. Sv. Kateřina věnovala hodně času péči o nemocné, proto si děti tuto činnost také vyzkoušely – měly nemocného nakrmit, dát mu napít, obvázat mu rány /ruce, nohy, hlavu/, dát mu pod hlavu polštářek a přikrýt ho dekou.

Pro děti ze školky bylo dalším úkolem najít vždy správný obrázek k danému výrazu /např. kostel, ministrant, zvonky/ a dále navléci na šňůru papírové roličky ve stejném počtu jako je tomu na růženci, který je jedním z atributů sv. Kateřiny. Třetím úkolem pro žáky bylo sestavit ze slabik slova vztahující se ke kostelu /např. oltář, varhany/.

Při odchodu z kostela děti dostaly na ochutnávku úločky hostií a každý si odnesl na památku obrázek kostela sv. Kateřiny a také této světičky a dále dvě mrkve, jelikož sv. Kateřina žila asketickým způsobem života a živila se převážně syrovou zeleninou a chlebem.

Dětem i paním učitelkám se program líbil a tak se budeme těšit na podzim zase v kostele sv. Martina.

Zuzana Nováková

NAŠI SVĚTCI

Svatý Václav a svatá Ludmila

V počátcích naší křesťanské tradice a s ní spojené písemné kulturnosti mluvíme o velikém zjevu svatého Václava. Svátý Václav je již prvním plodem nové křesťanské tradice. Je postavou českého křesťanství, jím v našem povědomí začínají naše křesťanské dějiny. Zemi, v jejímž čele stojí svátý kníže, je třeba chápat za křesťanskou. Zářící postava sv. Václava nám připomíná jasný den.

Za zářivou osobností Václava v mlhách prvního rozbřesku stojí postava svaté Ludmily. Kněžna Ludmila je vlastně babičkou naší země. A tak k ní můžeme také přicházet. K ní se můžeme utíkat jako k té, která má shovívavost a také pochopení pro naše potřeby i mladá selhání. U ní se můžeme uklidnit, neboť ona ví ve své věkové moudrosti a nezdarech i utrpeních víc, než my svou netrpělivostí.

Je také jisté, že budeme-li ji opomíjet, jak je nyní zvykem činit starým lidem a babičkám, nemusíme se dočkat lepších časů, protože jenom ona nás může naučit poctivému a také uctivému životu a vychovat nám pravého, schopného vladaře.

Všem nositelům jména Václav a Ludmila srdečně blahopřejeme a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

O. Hrbková





ZLATOMLÝNŠTÍ DETEKTIVOVÉ

Z táborového deníku

16. 7. 2013

„V noci se šla stezka odvahy. Ze začátku se všichni báli, i když to někteří nedali znát.“

18. 7. 2013

*„Po rozcvičce a snídani jsme houbičkama mačkali zloděje. Potom byl dobrý oběd (dlabanec). Na oběd jsme měli lečo. Po poledním klidu jsme šli hledat ukradenou truhlu. Cesta byla dlouhá a náročná. Jackova stopa zmizela v lese, a protože už byla tma, tak jsme si rozdělali stany a spali jsme venku.
P.S.: Truhlu jsme nenašli.“*

Tak jako každý rok, ani ten letošní nebyl výjimkou a my můžeme společně s pětadvaceti dětmi strávit deset prázdninových dnů na letním dětském táboře na Zlatomlýně...

Po dvoukilometrovém výletě z Opatova, kde se s dětmi setkáváme, se děti zabydlují. Společně se seznamujeme a jelikož jsme vyhládlí, opé-

káme na ohni špekáčky. Zpíváme písničky a také se učíme letošní hymnu.

Najednou odkudsi zvoní telefon, z něhož se ozývá tajemný muž, jehož identita musí zůstat nutně utajena. Náš úkol zní jasně - my, nejlepší detektivové, máme s neznámým mužem spolupracovat a pomoci mu otevřít truhlu, jež mu náleží jako dědictví po strýci. Truhla je však zajištěna pěti zámky. Dle domluvy nám je truhla předána na určité místo, aniž bychom stihli onoho neznámého spatřit. Důležitý požadavek je, aby truhla zůstala neporušená.

Všichni detektivové se zúčastňují výběrového řízení, aby mohli být následujícího dne rozděleni do jednotlivých družstev (detektivních kanceláří), a pátrání po pěti ztracených klíčích se tak stalo efektivnější. Každý detektiv získá barevný šátek, určující barvu jeho družstva, a průkaz detektiva, do kterého si lepí splněné dovednosti (bobříky). Každá kancelář má jednoho, popř. dva vedoucí.

V neděli odpoledne kreslíme vlajku, kterou je nutno střežit jako oko v hlavě. Detektivové jsou velice šikovní, neboť se již po prvním dnu dostavuje veliký úspěch. Nalézáme první klíč!... Během nedělní noci se vydáváme do hlubokého lesa na stezku odvahy, abychom dokázali, že zde opravdu nejsme omylem, a že je nám statečnost opravdu vlastní. A je!

Každý den v průběhu her nalézáme jeden klíč. Co se asi může v truhle ukrývat? Už jen poslední klíč a vše se dozvíme!

Během středeční noci nás navštíví nezvaní hosté. Pokoušejí se nám nemilosrdně ukrást vlajku, kterou však hlídka bedlivě střeží. Co se nám však nepodaří, je uhlídat truhlu, jejíž nepřítomnost zjistíme až ráno. Všichni jsme velice rozhořčení! Proto se vydáváme po stopách lupičů, kteří se zmocnili truhly a zmařili tak naši usilovnou práci. Skupinky se vydávají se svými vedoucími směrem k Opatovu. Nedaleko tábora nacházíme zprávu, díky níž dedukujeme, že lupiči byli dva a museli se rozdělit. Aby zraněný muž mohl dostihnout rychlejšího, zanechává kolegovi vzkazy. Vydáváme se tedy za zločinci. Aby měli detektivové dost sil na neznámo jak dalekou cestu, osvěžují se zmrzlinou a koupáním v rybníce. Protože se začíná stmívat a my se nacházíme kdesi u nádherného zámečku v Álejích (jehož krásu téhož večera v hluboké tmě nestiháme zhlédnout :-), rozhodujeme se přenocovat v lese. Předvídají vedoucí počítají ve všim, a tak postaví na louce u lesa stany, ve kterých se mohou všechny děti ukrýt před neúnavně útočícími komáry. Druhý den se skupinky pomocí mapy a buzoly ubírají zpět do tábora.

Jsme unavení, smutní, že jsme lupiče nevyptárali, ale ani to nás neodrazuje od dalšího boje. V tom, že hledání má smysl, nás utvrzují i text další zprávy, kterou nacházíme během sobotního dne. Text zní: „*Milý Johne, i přesto, že Ti neustále piší zprávy o mém pohybu, čekám na tebe marně. Jsi v pořádku? Navrhuji se sejít na místě, kde jsme se poprvé setkali. Není to odsud daleko a tak věřím, že se shledáme. Jack.*“ Očividně jsme stále rychlejší než John, což je výborná zpráva!

V sobotu si vaří všechny čtyři detektivní kanceláře v kotlíčích guláš. Během dne získáváme další zprávu o pohybu zlodějů.

V neděli vstáváme již ve 4 hodiny ráno, abychom po nataženém provaze prošli, rozdělení do skupinek, lesem a při východu slunce se na louce společně nasnídali. Slunce však ne a ne spatřit. Ale snídaně je výborná... Poté si zahrajeme krátkou šipkovanou a vydáváme se do Opatova na mši.

V pondělí hrajeme oblíbenou hru Trojnožku, během níž získáváme indicie jak k nalezení truhly, kterou John, dle zprávy, zakopal v lese, tak k poslednímu, pátému klíči, který nám pomůže celý případ hledání klíčů a pátrání po lupičích dokončit. Dvě kanceláře hledají klíč, dvě truhlu. Obě úspěšně! Záhada je rozluštěna! V truhle se ukrývá cenný návod na sestavení lokomotivy, který má pro zadavatele zakázky očividně veliký význam. Večer se se stále neznámým mužem telefonicky spojujeme. Odemčenou truhlu mu přenecháváme v lese a za odměnu si odnášíme kufřík s honorářem za splněný úkol. Zasloužené peníze si spravedlivě (dle bodů získaných při pátrání) dělíme a na jarmarku si každý detektiv zakupuje to, co udělá radost právě jemu...

Při závěrečném ohni zpíváme naposledy hymnu, pálíme vlajku a uvědomujeme si, že se naše prázdninové dobrodružství pomalu chýlí ke konci, a že se s některými vidíme letos naposledy.

Tímto bych za všechny táborové vedoucí chtěla poděkovat VŠEM DETEKTIVŮM, kteří se s vervou zhostili nelehkého úkolu. Prokázali, že jim nechybí vlastnosti detektiva, jako jsou vytrvalost, trpělivost, odvahy a další cenné vlastnosti, čímž dokázali, že jsou skutečně NEJLEPŠÍ DETEKTIVOVÉ! Jsme moc rádi, že tráví čas s námi na táboře, protože bez nich by tábory být zkrátka nemohly! Také jsme moc vděční rodičům, kteří se nám nebojí své děti svěřit!

Poděkování patří samozřejmě všem vedoucím, kteří se na přípravách podíleli, a samozřejmě také paní kuchařce, která opravdu výborně vařila! Velký DÍK patří Kátě, která tábory organizuje a díky níž opět letos mohli nejen děti, ale i vedoucí strávit deset úžasných dnů! Díky!

Mrazička:)

VÝLET DO OSOVÉ BITÝŠKY

Na konci školního roku – ve středu 29. května jsme s dětmi, které chodí do náboženství, opět vyrazili na výlet, letos do Osové Bitýšky. Autobus se čtyřiceti dětmi v doprovodu P. Tomáše, pí Kesslerové a mě vyrazil ráno v osm hodin na cestu. V Bitýšce nás přivítaly známé tváře – Jenda Dunička a P. Jenda Krbec a ujali se nás dva mládežníci působící v Diecézním centru života mládeže Kája a Hanka. Program jsme zahájili mší svatou, kterou sloužil P. Jenda Krbec s P. Tomášem. Pak jsme se přesunuli na faru, kde jsme se posilnili svačinkami z domu, sedli jsme si do kruhu a vzájemně se představili. Každý řekl své jméno, odkud je a dále něco, co o sobě nemohl říct nikdo jiný přítomný. Např. že má pět sourozenců, nebo že mu předchází den vytrhli zub nebo že má doma želvu. Když tu stejnou věc mohl říct i někdo jiný, musel si vymyslet něco jiného, takže to byla zábava, v některých případech bylo ale opravdu těžké něco vymyslet. Kdo však měl např. dva bratry kněze, ten nemusel dlouho přemýšlet, protože konkurenci nenašel. Kája s Hankou nám také řekli něco o Diecézním centru života mládeže, které působí v Osové Bitýšce již patnáct let. Smyslem je, aby zde mladí zažili společenství, setkali se s kamarády, s Bohem, načerpali nové podněty a nápady. V centru žijí a pracují mladí laičtí spolupracovníci, kteří tvoří tzv. tým. Scházejí se při společné modlitbě a jídle, jinak má každý svou práci, např. údržbu areálu, tvorbu programu na víkendy, úklid, vaření apod. Brněnské DCŽM má název MAMRE, což je podle Bible místo setkání Abrahama s Bohem. I ti, kteří v cen-



tru žijí, se chtějí setkávat s Bohem a umožnit to i všem přichozím.

Poté následoval přesun na hřiště, kde se děti měly seřadit nejprve podle výšky (Klárka to měla jasné) a pak podle věku. Pak už Kája rozpočítal první – druhý – třetí – čtvrtý... a čtyři družstva byla připravena utkat se v „dvojboji na Mamre“. Dvě družstva zůstala na hřišti, další dvě šla hrát kuželky do herny a pak se vystřídala. Příjemně unavení a vyhládlí jsme rádi přijali pozvání k ohni a opekli si špekáčky. Někteří si ještě šli zahrát fotbal nebo pozorovali ovečky. Nakonec Kája vyhodnotil soutěž a všichni dostali upomínku na účast ve sportovním zápolení. Rozloučili jsme se s Kájou a Hankou, poděkovali jim za připravený program a plni zážitků jsme se vrátili domů.

Přehled pořádaných akcí na www.brno.signalny.cz/mamre

Zuzana Nováková

DO BUČOVIC V MERUŇKOVÉM ... !!!!

Skupina Labyrint je známa tím, že již koncertovala na různých „světových pódiích“. Jedním z nich je i to BUČOVICKÉ... Právě tam probíhal NÁRODNÍ FESTIVAL NEPROFESIONÁLNÍCH SOUBORŮ CHVÁLA PÍSNI, na který jsme byli přizváni (alespoň jsme si to tak mysleli ☺). Pouhých dvacetčtyři hodin nás dělí od šokujícího zážitku, o kterém bych vám ráda povyprávěla... Emoce v mém nitru pomalu vychládají, kdybych to psala bezprostředně po příjezdu, tak by se stal tento článek zřejmě nepublikovatelným...

Vše začalo obyčejným emailem na adresu paní Květy, zda bychom se nechtěli účastnit výše zmíněné „PŘEHLÍDKY“. Zprvu jsme se lehece zdráhali, ale nakonec jsme přece jen účast potvrdili. Organizátoři s námi komunikovali výhradně přes email, PODOTÝKÁM, ŽE ŽÁDNÁ OSOBNÍ NÁVŠTĚVA SE NEKONALA! Korespondence budila dojem přísných a nekompromisních pravidel. A protože se tato akce týkala vždy jen tzv. „symfoňáků“, nebyli jsme si naší účasti vůbec jisti... Nechtěli jsme býti jaksi za kašpary... Pan „JÉ“ s paní „Á“ (vedoucí realizačního týmu) nás v Bučovicích ale opravdu CHTĚLI!!!

Připravovali jsme se skutečně poctivě a zodpovědně, páč jsme si nechtěli na zpěvné Moravě užrnout ostudu jak Brno. Na festival jsme pak jeli s velikou pokorou a již na D1 jsme „ladili do sopránu“, abychom si hlas správně posadili do masky! A vyplatilo se nám to - na „pódium“ (pomyšlném - tam totiž žádné nebylo ☺) nám zlato z hrdla jen sršelo!!! Ale to už předbímám...

Po příjezdu do Bučovic jsme blbě odbočili a silnice nás dovedla k RESTAURANTU KAŤÁK. Ponejprv mě název zarazil (napadl „Katův sleh“), ale stihla jsem přečíst i vedlejší ceduli, na které stálo: KATOLICKÝ DŮM. Vida, místní katolíci si zřídili vlastní putičku... Zajímavý nápad!!! Dali jsme druhé kolo, svižně vjeli přes chodníček do zákazu vjezdu a úspěšně zaparko-

vali před BUČOVICKÝM ZÁMKEM... Naivně jsem si představovala zámek typu HLUBOKÁ... Bohužel, žádná úžasná Hluboká, ale zchátralý zámek dost nešťastně obestavěný městskou zástavbou, s oprýskanou omítkou, na nádvoří stálo lešení... zkrátka zámek v rekonstrukci, který by na opravu potřeboval stovky milionů korun...

V prvním patře se nacházel koncertní sál... Spíš komorní sálek asi pro osmdesát lidí, čerstvě vybilén, vybaven dvěma obrazy a dvěma malými almarami. V něm měla probíhat AKUSTICKÁ ZKOUŠKA SBORŮ. Sotva jsme si vybalili naše nástroje, z vedlejší místnosti se k nám přihnali dva podivní muzíci a pustili se do nás, nejprve, proč máme svoje klávesy, když je zde k zapůjčení „erár“. Paní Květa si nástroj bránila pomalu vlastním tělem a zvítězila! Poté nastaly výhrady k mužským hlasům... (Upozorňuji, že máme POUZE dva zpěvné muže!) Jednomu z nich řekli, ať ztlumí, že moc řve ☺! Pak jsme špatně stáli, za chvíli pan David zase hlasitě mlátil do bubnu atd... zkrátka nás pérovali za všechno možné! Po skončení akustické zkoušky nás uvítal pan „JÉ“ (protože paní „Á“ na nás zapoměla) a vzápětí nás spucoval za ničení historického nábytku, na který jsme si dovolili odložit dva futrály od kytar a dvě hadrové tašky, které nepoškrábou, ale leští! Zmínil se též o místě, kde se máme převléknout... Nechápali jsme a šli jsme inhalovat do exteriery... Paní Květu ještě čekal mini rozhovor do drátáku... a když jsme se pídili po tom, jak na nás pan „JÉ“ přišel, tak se nám dostalo odpovědi, že jsme se vlastně přihlásili sami!!! ☺ Zkrátka prima „uvítačka“ v Bučovicích - zřejmě předzvěst toho, co nás mělo čekat poté...

Pátá odbyla a vše vypuklo... Jako první „KUS“ byl dramaturgicky vybrán LABYRINT... Zpívali jsme tentokrát jen s mírnou trémou, o to víc pociťově, odlehčeně a především ČISTĚ ... Snažili jsme se zaujmout i výběrem písní - průřez

stoletími, prospikován africkou kulturou... Byl to vskutku sukces!!! Lidi tleskali ne z povinnosti, ale tak nějak od srdce - to muzikus pozná!!!! ☺

Druhým účinkujícím se stal sbor z Rousínova... Nikdo z nás nic podobného v životě neviděl ani neslyšel... Podivně vyhlížející těleso oděno do rudého hadru, s ještě podivnějším repertoárem a s nejpodivnějším dirigentem, jakého jsem kdy spatřila... „Přízrak“ marihuanového vzezření s rozptodivným nástrojem vlastní výroby v ruce.... To, co znělo z jejich úst, by se dalo pojmenovat sience fiction... Nevycházeli jsme z úžasu...

Třetím a zároveň posledním sborem byl sbor a orchestr pana „JÉ“ ...Veliký sbor spořádaně oděných dam do bílých nažehlených halenek,

na NÁRODNÍ PŘEHLÍDCE, to chce buď totální hudební „nesluch“ nebo sebevědomí až na půdu!!! Toto celé trvalo zhruba šedesát dlouhých a nekončných minut... Byli jsme nešťastní a zároveň jsme se dusili smíchem a nevěřili vlastním uším... V publiku naštěstí seděli převážně senioři, kterým zřejmě sluch tak výborně nesloužil, proto odcházel i s překrásným hudebním zážitkem! ☺

Po ukončení koncertu měl následovat tzv. SEMINÁŘ. To má být jakési závěrečné zhodnocení večera... A tam to přišlo... a naše zděšení bylo dovršeno! Nahnali nás všechny do one „převlékácké místnosti“ a jako první měla proslov blondatá DÁMA (nepamatuji si, jak ji pojmenovat a kam ji vlastně zařadit), která hovořila o amatérském umění, o tom, jak to tam TĚM NAHOŘE



sladěné jablonecké bižuterie a tesilových kalhot, jejichž pánové se skvěli ve vínových kravatach s autentickým notovým designem... Outfit je ale bohužel nezachránil... Hráli a zpívali notoricky známé skladby, u kterých už byli v pátém taktu zcela mimo notovou osnovu... Některé členky souboru při zpěvu dokonce ani neotvíraly ústa! Při intonaci je nezamaskoval už ani symfoňák, zkrátka bylo to hodně špatně... Ovšem sebevědomý pan „JÉ“ si to vůbec nepřipouštěl...

Nechci si vůbec hrát na nějakého erudovaného hudebního kritika, ale tohle předvést

ukážeme!... - a nešetřila chválou na realizátora pana „JÉ“ (který účastníky osobně objížděl, nehledě na to, kolik stojí benzín!!!) a realizátorku paní „Á“, hovořila též o krásném hudebním zážitku na tomto překrásném zámku... Člověk by řekl, že musela být nejen hluchá, ale i slepá...

TO „NEJLEPŠÍ“ NA KONEC (jak ostatně zdůrazňoval pan „JÉ“) ... Po této řečnici nastoupila - budu jí říkat BÁBOVKA - abych nemusela použít hanlivější výraz... Monolog začala tím, kdo vlastně je, důraz kladla na svoji hudební minulost a současnost a převážně na DVA TISÍCE

absolvovaných koncertů... Bábovka působila jako taková malá mistryně světa! Po svém představení se do nás pustila... Nehodnotila jednotlivě (na to zřejmě neměla odvahu), ale jaksi do pléna! Nenechala na nás nit suchou... Špatný název přehlídky a tím i výběr repertoáru (to patří asi i realizátorům)... Bábovku ale nejvic (doslova) POBOUŘILO!, jak někdo může přijít do tak překrásného zámku, na překrásný koncert takové NÁRODNÍ ÚROVNĚ, v takovém alternativním oblečení, v jakém jsme si dovolili přijít my... Chápala, že máme oblečení sice pohodlné, ale přesto naprosto nevhodné a nevkusné pro tuto výjimečnou událost. Vždyť přece existuje spousta možností, jak se „zdůstojnit“ - třeba jednoduchou šálkou kolem krku nebo třeba meruňkovým kostýmekm!!!! Stáli jsme jak opaření, emoce v nás vzrůstaly, adrenalin se dravě vyplavoval do poslední vlásečnice v těle... O CO TADY VLASTNĚ VŮBEC ŠLO????? BYLA TO PŘEHLÍDKA ZPĚVU NEBO SBOROVÝCH OUTFITŮ????? Kdybychom na sobě měli vystylingovanou uniformu a zazpívali třeba „Kočka leze dírou“ (a to ještě KLIDNĚ úplně falešně), zřejmě bychom byli za hvězdy večera!!!! (A když jsme u toho oblečení, tak Bábovka byla sama postrojená jak do tržnice...)

O tom, že jsme se líbili a že nám to skutečně ZPÍVÁ (byli jsme prý nejlepším souborem z celé třetí etapy přehlídky), nám říkal bokem jeden ze zvukařů a pak pár lidí, kteří odcházeli... Na onom semináři o nás nepadlo jediné kladné slovo. Nebyl tam žádný prostor pro diskusi, jen jsme pořád dokola poslouchali ovace na pana „JÉ“ a paní „Á“, kteří se nakonec před sebou vzájemně klaněli jak dvě cvičené opice... Ve finále jsme pochopili, že jde vlastně zase o peníze, protože tento projekt je finančně podporován Ministerstvem kultury a pan „JÉ“ s paní „Á“ se musí chopit příležitosti a pevně ji držet v opratích... Akorát je nám záhadou, jak na takovýto „brak“ může ministerstvo poskytovat peníze... Měli by si někdy přijet do Bučovic poslechnout, jak vypadá NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA, protože kdyby TUTO produkci předvedli u nás na Vysočině (kde máme, ZAPLATĚ PÁN BŮH, vysokou úroveň kultury), tak by je posluchači vyhnali z kulturáku!

Po tomto „rádoby“ semináři následovalo minipohoštění, kterého se někteří z nás protestně neúčastnili (ti hladovější si šli trochu

uzmout ☺) a náš úporný večerní hlad jsme umohli v jednom známém fast foodovém řetězci za Brnem...

Tenhle náš zážitek až tak dobře nejde vtěsnat na stránky papíru (byť jsem se snažila vás nějak do toho děje vtáhnout spolu s námi) a nechci, aby to někoho uráželo, pobuřovalo (na to slovo jsem teď trochu alergická), či jinak popouzelelo... Jen jsem chtěla popsat něco, co se nás všech nějak dotklo a myslím, že je to NEUVĚŘITELNĚ NEZAPOMENUTELNÁ VZPOMÍNKA ...

Labyrint tím neutrpěl nějaké vážné šrámy na duši, nezpyšnil, nezatrpnul a DÁ-LI BŮH, bude vám VŠEM i nadále zpívat s radostí a pokojou!!!!

A MOŽNÁ SE NĚKDY VYDÁ NA NĚ-JAKOU DALŠÍ PŘEHLÍDKU ☺.

JaD

MODLITBA ZA DAR VÍRY

Trojediný a milosrdný Bože, ve křtu jsi nás obdaroval velikonoční vírou, abychom tě poznávali a mohli žít ve společenství s Tebou jako děti s Otcem a mezi sebou jako bratři a sestry. Naplň nás vděčností za tento nevýslovný dar Tvé lásky. Rozněcuj v nás zodpovědnost za víru, abychom dokázali zachovat toto vzácné dědictví otců i ve zkouškách života a aby se naše víra vždy shodovala s vírou Církve. Posiluj naši víru svým slovem, svátostmi i modlitbou, aby rostla a byla vždy živá a činná v lásce. Dej, aby naše víra byla vytrvalou poslušností Tvým přikázáním, a tak přinášela ovoce zbožnosti a lidskosti. Pomáhej nám ji každý den vyznávat nejen slovem, ale především skutky. Vzbuzuj v nás ustavičně radost z víry a dej nám sílu být svědky víry mezi lidmi v naší společnosti. Prosíme tě o to na přímluvu Panny Marie, která je blahoslavená, protože uvěřila, i svatých Cyrila a Metoděje, našich věrozvůstů. Amen.

Autor neznámý

CYRILOMETODĚJSKÁ CESTA PO TŘEŠTI

V období od 5. června do 5. července připravila naše farnost pro děti 1. stupně základní školy tzv. Cyrilometodějskou cestu. Soutěžící měli možnost se ze správných odpovědí na otázky dozvědět informace o sv. Cyrilu a Metoděvi. Cestu tvořilo osm zastavení. Za vyluštění tajenky „Velehrad“, kterou děti odevzdaly na informačním centru, dostaly sladkou odměnu. Nad očekávání se soutěže zúčastnilo celkem 117 dětí ve věku od 5 do 13 let, nejvíce však ze třetích tříd. Na konci školního roku se děti mohou těšit na další soutěž.

otec Tomáš

ODPOVĚDI NA OTÁZKY K VYDÁVÁNÍ CÍRKEVNÍHO MAJETKU

Od té doby, co zákon o majetkovém vyrovnání vstoupil v platnost, se rozběhl administrativní proces spojený s vydáváním původního církevního majetku. V souvislosti s ním se v létě opět vynořilo několik otázek, které svědčí o častém neporozumění.

Odpovědi na některé z nich najdete na webové stránce <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/odpovedi-na-nektere-otazky-k-vydavani-cirkevnihomajetku/>

NABÍDKA VZDĚLÁVÁNÍ

Centrum pro rodinu a sociální péči ve spolupráci s Pastoračním střediskem Brněnského biskupství v rámci stálé nabídky vzdělávání pro práci se seniory vám nabízí kurz Vedoucí farního společenství seniorů. Termín konání: 14. – 18. 10. a 5. – 6. 11. 2013. Místo konání: Římskokatolická farnost u kostela svatého Jakuba, Jakubská 11; 602 00 Brno. Celkem 60 vyučovacích hodin. Více na www.crsp.cz.

VTIP

Ministranti si v sakristii přede mší sv. rozdělují služby. Pan farář do toho vstoupí a hlásí: „Já si vezmu kázání a evangelium...“ Ministranti po chvíli: „Měl jste ho včera... ale že jste to vy, pane faráři...“

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Patrik Jevčák
Klára Šplinarová
Laura Obertíková
Marek Josef Řezníček
Zora Kateřina Majdičová
Jan Ryšavý

Svatby

Třešť: Vojtěch Duben a Eva Čechová
Petr Brychta a Veronika Skoupá

Pohřby

Třešť: Petr Trojan
Josef Janák
Mílada Štumarová
Josef Háva
Ludmila Kadlecová
Vladimír Vychyta
František Štětina
Marie Kútová
Bohumila Tománková
Žofia Lakatošová
Marie Borková

Růžená: Božena Kimlíčková

1. sv. přijímání:

Ondřej Zažímal
Vojtěch Karták
František Kolba
Anna Šalandová
Julie Šebestová
Nela Šindelářová
Tomáš Novák
Marie Petráková